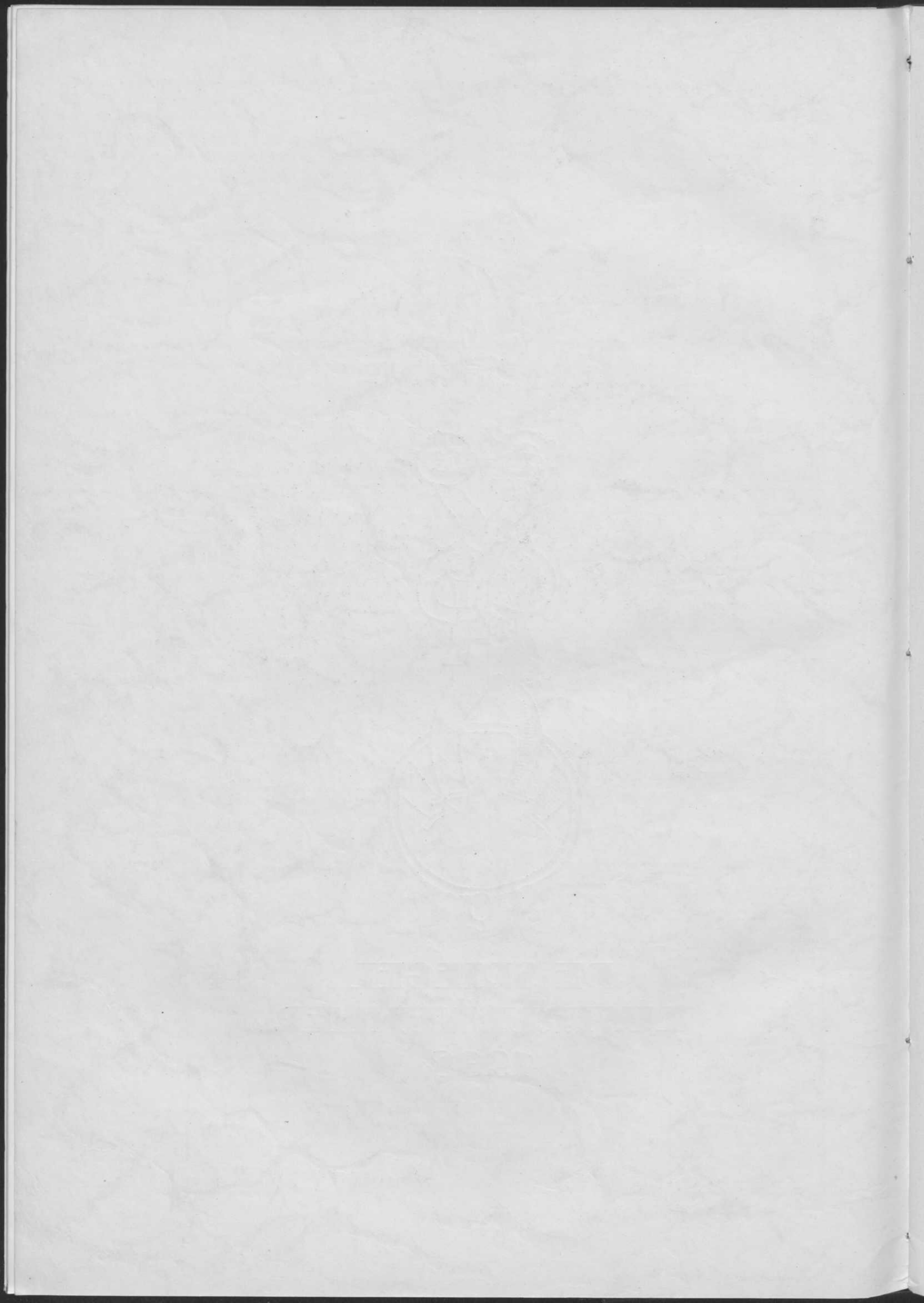

DE SPIEGEL
LUSTRUMNUMMER
1938

DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK M^{IJ} N.V.

TELEGRAMADRES DOCKYARD-ROTTERDAM

REPARATIE EN NIEUWBOUW
VAN SCHEPEN EN MACHINES

DE ROTTERDAMSCH DROOGDOK MIJ. (Luchtfoto K.L.M.)

14 HELLINGEN TOT EEN LENGTE VAN 600' - 0''
7 DROOGDOKKEN TOT EEN CAPACITEIT VAN 20000 TON

SCHEEPSBOUW M^{IJ} „NIEUWE WATERWEG”

TELEGRAMADRES SHIPYARD-SCHIEDAM

WERKSPoor N.V. AMSTERDAM

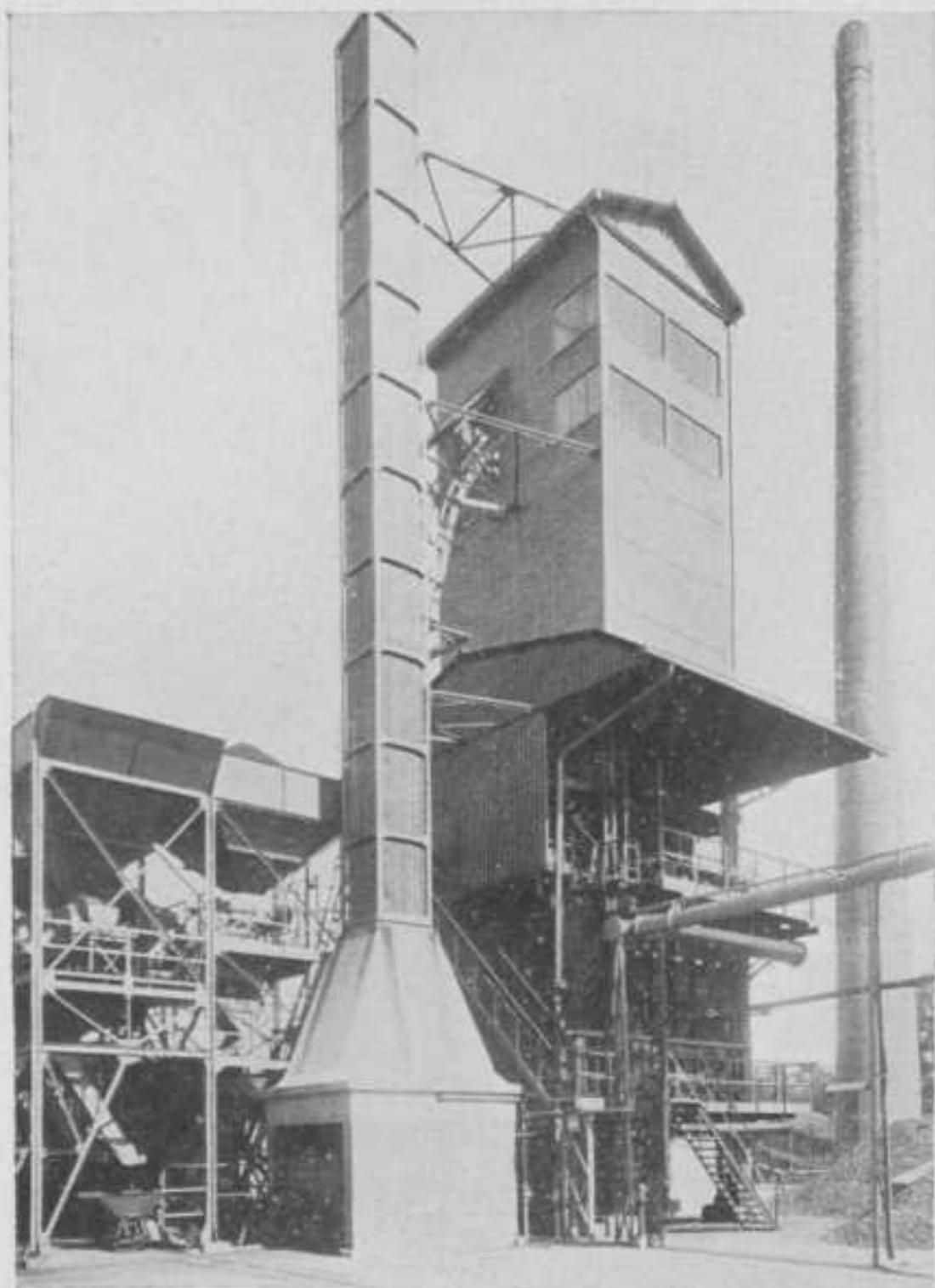

MACHINEFABRIEK TE AMSTERDAM

WAGON- EN BRUGGENFABRIEK TE UTRECHT

(Luchtfoto's K. L. M.)

GASFABRIEK GORINCHEM

N.V. NEDERLANDSCH-INDISCHE GAS-MAATSCHAPPIJ

GEVESTIGD TE ROTTERDAM
OPGERICHT 10 DECEMBER 1863

EXPLOITEERT DE NAVOLGENDE

GAS- EN ELECTRICITEITBEDRIJVEN

GASBEDRIJVEN

Batavia	(Java)
Mr.-Cornelis	"
Soerabaia	"
Semarang	"
Buitenzorg	"
Bandoeng	"
Cheribon	"
Medan	(Sumatra)
Makassar	(Celebes)
Paramaribo	(Suriname)
Gorinchem	(Nederland)

WILLEMSTAD (CURAÇAO)
OP DEN VOORGROND DE ELECTRISCHE CENTRALE

ELECTRICITEITBEDRIJVEN

Batavia	(Java)	Kaban Djahé (Sumatra)
Mr.-Cornelis	"	Palembang "
Tandjong-Priok	"	Telok Betong "
Tangerang	"	Tandjong Karang "
Cheribon	"	Benkoelen "
Djamblang	"	Tjoeroep "
Medan	(Sumatra)	Moeara Aman "
Bindjai	"	Kepahiang "
Belawan-Deli	"	Lahat "
Kampong Baroe	"	Moeara Enim "
Arnhemia	"	Makassar (Celebes)
Tebing Tinggi	"	Soenggoeminassa "
Koeta Radja	"	Menado "
Sigli	"	Minahassa "
Langsa	"	Willemstad (Curaçao)
Kwala Simpang	"	Paramaribo (Suriname)
Brastagi	"	"

KOOKDEMONSTRATIE TE SEMARANG

kabels

met papierisolatie
voor

hoogspanning
laagspanning
telefoon
radio

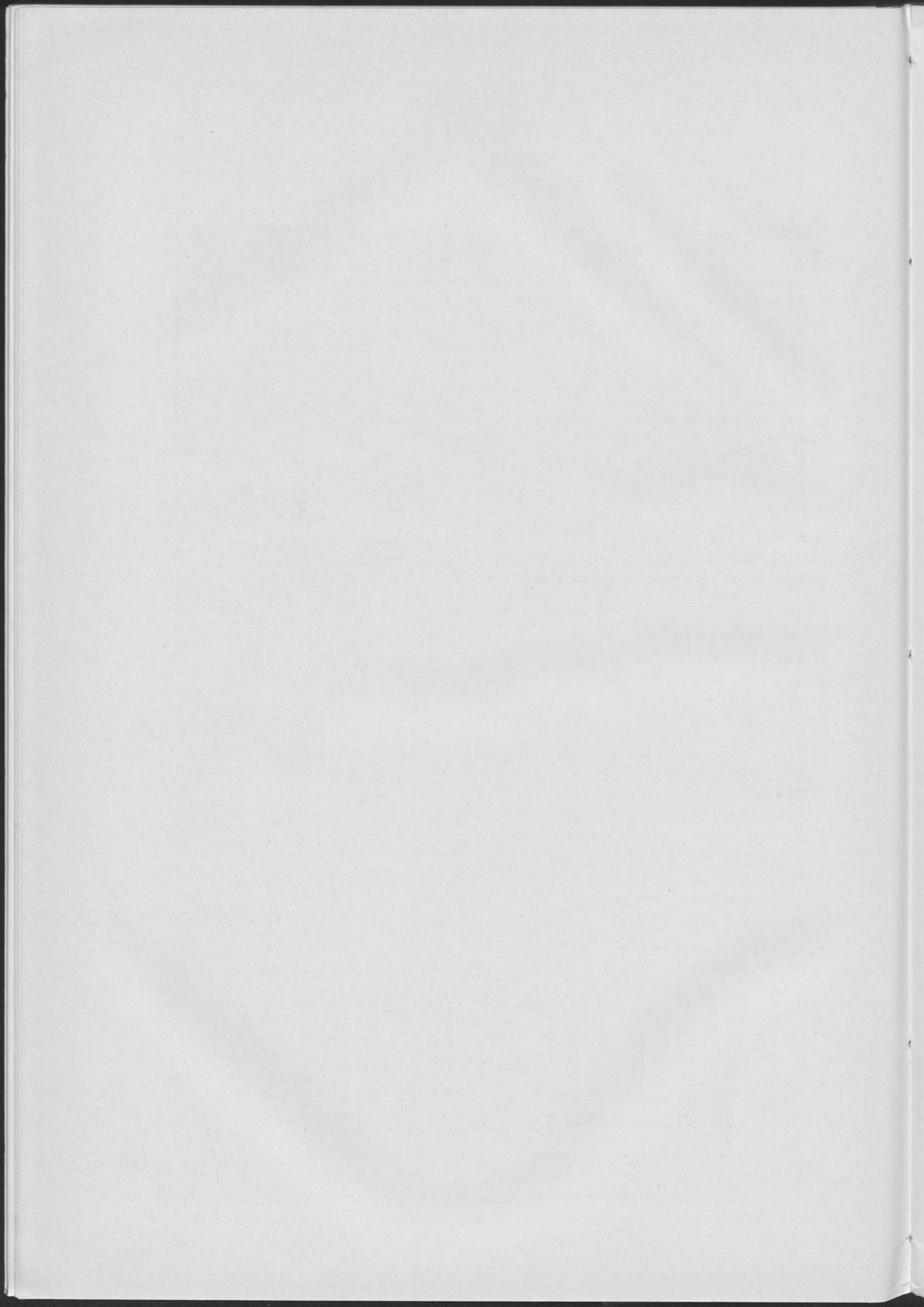
koperdraad
koperkabel

kabelgarnituren

delft

n.v. nederlandsche kabelfabriek

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: L. C. SLOTH BLAAUBOER. GRIFFIER: A. W. VAN HAEFTEN. REDACTEUREN:
J. W. VAN PIENBROEK — J. KNEPPELHOUT — C. T. DE IONGH — P. J. DE LINT — H. REILINGH.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
LUSTRUMNUMMER 2 JULI 1938 40 BLADZ.

REDACTIONEEL

Mijne Heeren!

Waartoe zijt Gij hier gekomen? Verwacht Gij, dat alles zal zijn als vroeger, of weet Gij reeds, dat het verleden nooit zal herleven?

Gij bent niet meer degenen, die Gij waart, helaas; maar ook het Corps, waarin U voor eenige dagen wilt terugkeeren, is van U vervreemd geraakt. Wispelturig is het, zooals dat een schoone maagd betaamt, veranderlijker dan de zee; de stroomingen zijn sneller dan die van een bergstroom.

Natuurlijk is het Corps nu beter dan in Uw tijd, beter ook dan het in de toekomst ooit zal zijn; iedere zot is namelijk een chauvinist, en ik leef bij den dag.

Dezelfde woorden sprak ik ook tien, twintig, dertig jaren geleden tot U, en Gij, die nu slechts minachtend glimlacht, kniktet toen blijde van instemming „ja, zot, zoo is het!”

Negentig generaties zien mij vragend aan, hen allen kan ik niet beter tevreden stellen, dan door hun mijn wapen voor te houden: de spiegel.

Kijkt, kijkt! Geen van U zal hetzelfde zien in mijn glinsterende spiegel, maar één ding zult U allen gemeen hebben: Gij zult Uzelve terugvinden in de beste jaren van Uw leven!”

Zoo spreekt het zotje voor degenen, die het willen hooren, het kereltje doet zijn best, maar zijn woorden klinken ons juist iets te hol.

Als de Doelen niet was wat het was, zou hij misschien iets beters gezegd hebben, zooals: „Godallemachtig, wat een schitterend gezicht, al die ouwe schoften bij elkaar!” En hij zou eenige passen uit de uitbundige Spiegel-dans gemaakt hebben.

Maar ook dan zou men zijn waren aard nog niet geheel hebben herkend. Wilt U Uw kennismaking met hem grondig vernieuwen? Welnu, U kunt hem vinden in kleine kroegjes, hij is steeds in de benedenzalen der Societeit en verder overal, waar een kleine samenschooling van leden en oud-leden van het D.S.C. plaats heeft. Op één plaats, waar hij vroeger bijna uitsluitend vertoefde, zult U hem nu niet vinden: de Boterbrug. Hoezeer missen ook wij het dierbare Huize Vredelust!

Maar Pa is er nog, Chris en Piet onder de Kerk ook, de Klok, de Kuil, de Stompe Toren, enz., wij hopen U daar met een hartelijken klap op den schouder te begroeten!

Maar ondertusschen is de heer van Es reeds bezig, de financieele kant van het Corps eenigszins donker voor te stellen, wat kan het ons schelen, après nous le déluge!, en ook het zotje is bijna uitgepraat.

„Maar, mijne heeren, waarom zou ik U langer laten wachten op Uw vijfjaarlijksche snoeperij; laat haar niet koud worden! Vóór U het weet bent U weer, wat U mij beloofd had nooit te worden!

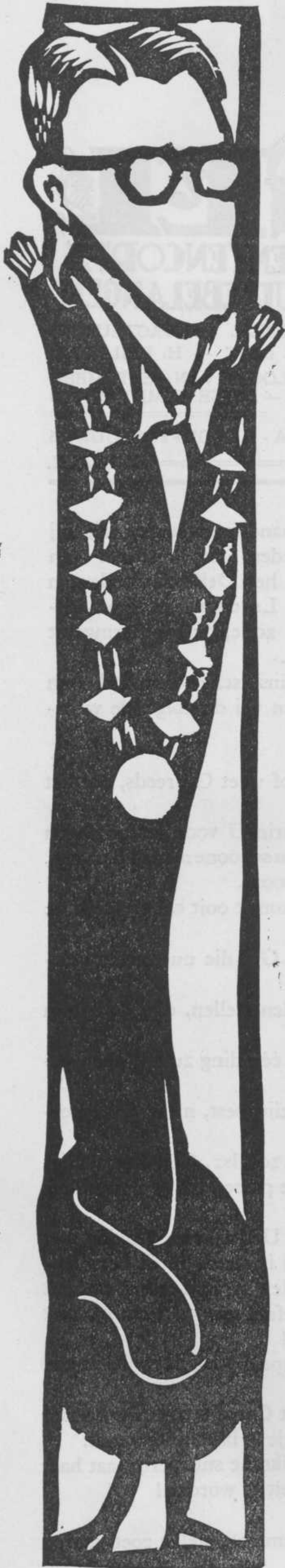
Gaat heen en zie niet om, pluk de dag en pluk de rozen!

Met een lenigen sprong verdwijnt het zotje in de bladen van dit Lustrumnummer, welke zoet geuren van de versche drukinkt, als de eerste bloesem in de lente.

Hand in hand verschijnen zij bij den kathedr, de President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps, die zijn Lustrumrede gaat uitspreken en het zotje, de beschermgeest van De Spiegel.

Uit de eenigszins scheeve mond van het zotje vangen wij de volgende woorden op:

De Akademische Senaat en het Lustrum.

De vraag „als Rector Magnificus der Technische Hoogeschool een artikel te willen schrijven in het speciale nummer van „De Spiegel”, dat ter gelegenheid van het 18e Lustrum van het D.S.C. het licht zal zien,” verleidt den schrijver van zulk een artikel gemakkelijk tot de zucht critisch-bespiegelende beschouwingen te wijden aan de verhouding van student tot hoogleeraar in het bijzonder en van Corps tot Hoogeschool in het algemeen, zooals deze door hem wordt gezien of gewenscht. En toegevend aan die zucht zou hij, zijn spiegel der kritiek beurtelings naar Hoogeschool en Corps keerende, wel gedwongen zijn aandacht te vragen voor vraagstukken, die om hun beteekenis steeds weer opnieuw in het brandpunt der belangstelling staan, vraagstukken, die zich in wezen alle groepeeren om de kernvraag: hoe zijn de begrippen „studievrijheid” en „vrijheid van studie”, beide in ideëelen zin genomen — het eerste dus opgevat als uiting van den drang naar eigen wetenschappelijke ontwikkeling, die gemiddeld slechts tot ontplooiing kan komen, wanneer van de door de Hoogeschool geboden hulpmiddelen zoo doelmatig mogelijk partij wordt getrokken; het tweede opgevat als de zucht om in vrijheid te kunnen genieten van het oneindig vele schoone, dat buiten de studie het leven kan verrijken — tot een organisch geheel te vereenigen.

Doch afdwalend in die richting zou hij stellig niet beantwoorden aan den wensch der Redactie, die immers ditmaal haar „Spiegel”-vlak gereed houdt om alle erop vallende lichtstralen te doen terugkaatsen op het Delftsch Studentencorps, dat op zoo waardige wijze getuigenis staat af te leggen van zijn levenskracht en dat in de volgende week ongetelde generaties doet terugstroomen naar de zalen der Sociëteit Phoenix, die stille getuigen van hun vervlogen studentenvreugde.

Zoo worde dan alle zwaarwichtigheid ditmaal ter zijde gezet, alles wat naar studie, tentamen, examen, practisch werken en andere verschrikkingen zweemt, vergeten en de aandacht gericht op de reeks van luisterrijke feesten, die, ieder voor zich, getuigenis zullen afleggen van de potentieele energie van het Corps, en die, naar wij allen hopen, een eervolle plaats zullen innemen in de rij van lustrumfeesten, die achter ons liggen en waarop het Corps — terecht — zoo trotsch is.

De laatste jaren hebben zich gekenmerkt door een streven het contact tusschen studenten en docenten der T.H. ook buiten de collegezaal naar vermogen te bevorderen en zonder eenige aarzeling kan getuigd worden, dat dit streven — van beide zijden gelijkelijk gesteund — met succes is bekroond geworden.

Het is aan het Corps bekend, hoe groote beteekenis schrijver dezes hecht aan een ongedwongen omgang tusschen leermeester en leerlingen, die buiten den ambtelijken omgang zoo veel mogelijk moet worden aangeweekt en het zal dan ook geen verwondering wekken, dat het hem gelijke vreugde geweest is in een lange reeks van jaren tot dien omgang naar vermogen te hebben bijgedragen, als de vruchten te hebben mogen plukken van de vriendschap, die uit zulk een omgang pleegt voort te spruiten. Hij weet zich den tolk van den Akademischen Senaat, wanneer hij te dezer plaatse eenerzijds getuigt van de uitstekende verstandhouding, welke tusschen het Corps en de Hoogeschool is gegroeid en anderzijds de beste wenschen voor den blijvenden bloei van het Delftsch Studenten Corps uitsprekt.

Moge de inspanning van de zéér velen, die tot het welslagen van de komende feesten hun beste krachten hebben ingespannen, met een welverdiend succes bekroond worden, en moge, bij het weerklinken van het Io Vivat, het

Nos jungit amicitia

niet slechts een uiting zijn van de saamhoorigheid der studenten onderling, doch tevens uitdrukking geven aan de verbondenheid van Hoogeschool en Studentenmaatschappij.

De Rector Magnificus,
C. B. BIEZENO.

Delft, de Studentenwereld, de Burgerijen het 18^e Lustrum.

Delft, de merkwaardige oude veste, die weliswaar veel ouds en veel schoons uit vroeger eeuwen bewaard heeft, maar niettemin veel nieuws en zeer veel goeds van den nieuwen tijd in zich bergt, maakt zich weer op om — thans voor de 18e maal — het lustrum van het Delftsch Studenten Corps mede te vieren.

Tal van voorbereidingen waren reeds geruimen tijd geleden noodig en bleven voortdurend noodzakelijk, zoodat, zooals altijd, ook nu weer de Delftsche Overheid van den beginne af heeft medegeleefd met het D.S.C. en heeft medegewerkt om de plannen voor dit 18e lustrum mogelijk te maken.

Het is verheugend voor mij te mogen constateeren, dat ook nu, evenals weleer, de besprekingen verliepen in een sfeer van wederzijdsch begripen en mede daardoor ook althans in hun opzet geslaagd mogen heeten. Zóó was het mogelijk, dat de plannen der jongeren door ouderen konden worden begrepen en bevorderd en ten uitvoer gelegd in een omgeving welke haar geschiedenis met eeuwen telt.

Zóó werd het ook mogelijk, de plannen zoo te ontwerpen, dat er werd gerekend met een groote deelname van het Delftsche publiek, een wensch dien ik, na hem reeds lang te hebben gekoesterd, thans in ruime mate in vervulling hoop te zien gaan, mede ook door de medewerking der bevolking, die ik bij dezen uitnoodig haar hulp en sympathie in ruime mate te willen schenken aan het Corps, dat voor onze stad van zooveel en zoo velerlei beteekenis is.

Moge al de moeite der voorbereiding worden beloond met eene mate van succes, dat nog tal van jaren in alle kringen der bevolking met enthousiasme wordt herdacht.

De Burgemeester van Delft,
G. VAN BAREN.

Reunisten.

Het Delftsch Studenten Corps in feesttooi, ter herdenking van zijn negentigsten verjaardag!

Feestvreugde in en om Delft.

De Jarige verschijnt niet als oude bes, in zwarte zijde, met neepjesmuts de Corpsmaagd blijft eeuwig jong!

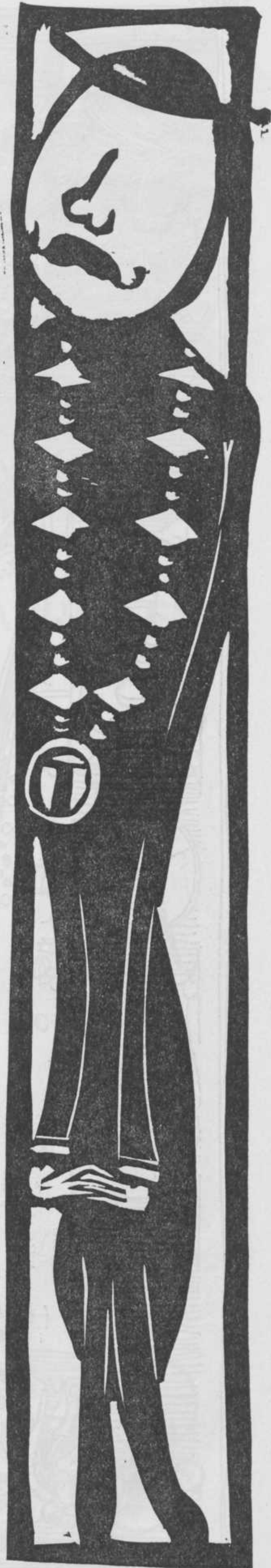
En het aantrekkelijke van dit feest is, dat het een feest der jonkheid is. Wel is waar zijn vele ouderen aanwezig en zijn de reunisten gevierde gasten, maar zij zullen de deftigheid, die met het klimmen van de jaren pleegt te groeien, zorgvuldig opbergen, om zich gedurende eenige uren te verplaatsen in de zorgeloze stemming der jeugd.

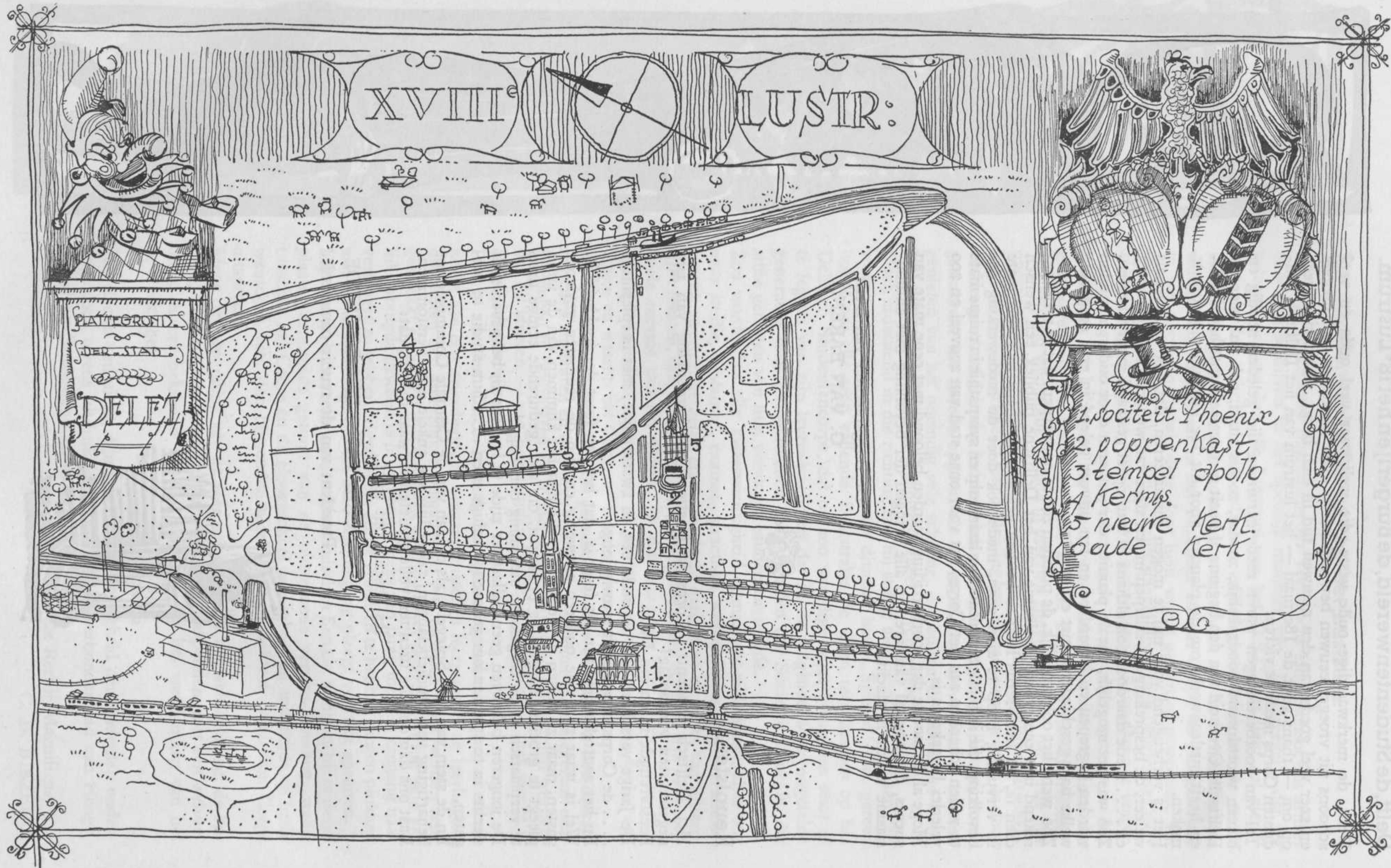
De jongeren behoeven geen ballast ter zijde te leggen; zij behoeven zich slechts in te spannen om gedurende eenige uren hun studie te vergeten.

En de stem van „De Spiegel”, als orgaan van de Centrale Commissie tot behartiging van Studiebelangen, zal gedurende enkele uren verstommen. Laat ons dan ook die uren ten volle genieten en waar maken, dat:

les absents ont tort!

O. C. A. VAN LITH DE JEUDE,
President van de reunie-commissie.

XVIII

LUSTR:

PLATEGROND

DER STAD

DELEF

1. sociteit Phoenix
2. poppenkast
3. tempel apollo
4. kermis
5. nieuwe kerk
6. oude kerk

Foto K.L.M.

PRODUCTEN VAN DE PHILIPS' FABRIEKEN:

Gloeilampen, natrium- en kwiklampen en verlichtingstoestellen, zoals armaturen, rijwiellantaarns en dynamo's, Neonbuizen voor reclame-doeleinden en plantenbestraling

Radiolampen
Zendlampen
Gelijkrichtbuizen
Kathodestraalbuizen
Fotocellen

Radio-ontvangtoestellen
Televisie-ontvangers en -zenders
Meettoestellen,
kathodestraal-oscillografen
weerstandsbuizen

Röntgentoestellen en -buizen
Bestralingstoestellen

Geluidfilm-toestellen:
opname-toestellen (Philips-Miller systeem) voor radio-omroep- en filmstudio's
weergave-toestellen

Toestellen voor geluidversterking en acoustiekverbetering:
microfoons
versterkers
luidsprekers
toestellen voor radio-distributie

Toestellen en onderdelen voor telegrafie- en telefonieverkeer langs draad of kabel:

pupinspoelen
complete lijnversterker-rekken
apparatuur voor draaggolf-telefonie

Zenders voor:

omroep
telefonie, telegrafie
luchtvaart en grondbekanning
scheepvaart, leger en politie

Industrie-artikelen:

gelijkrichters
lasstoestellen
laschstaven
spanningsregelaars
spanningsveiligheden
condensatoren ter verbetering van den arbeidsfactor

Diverse producten:

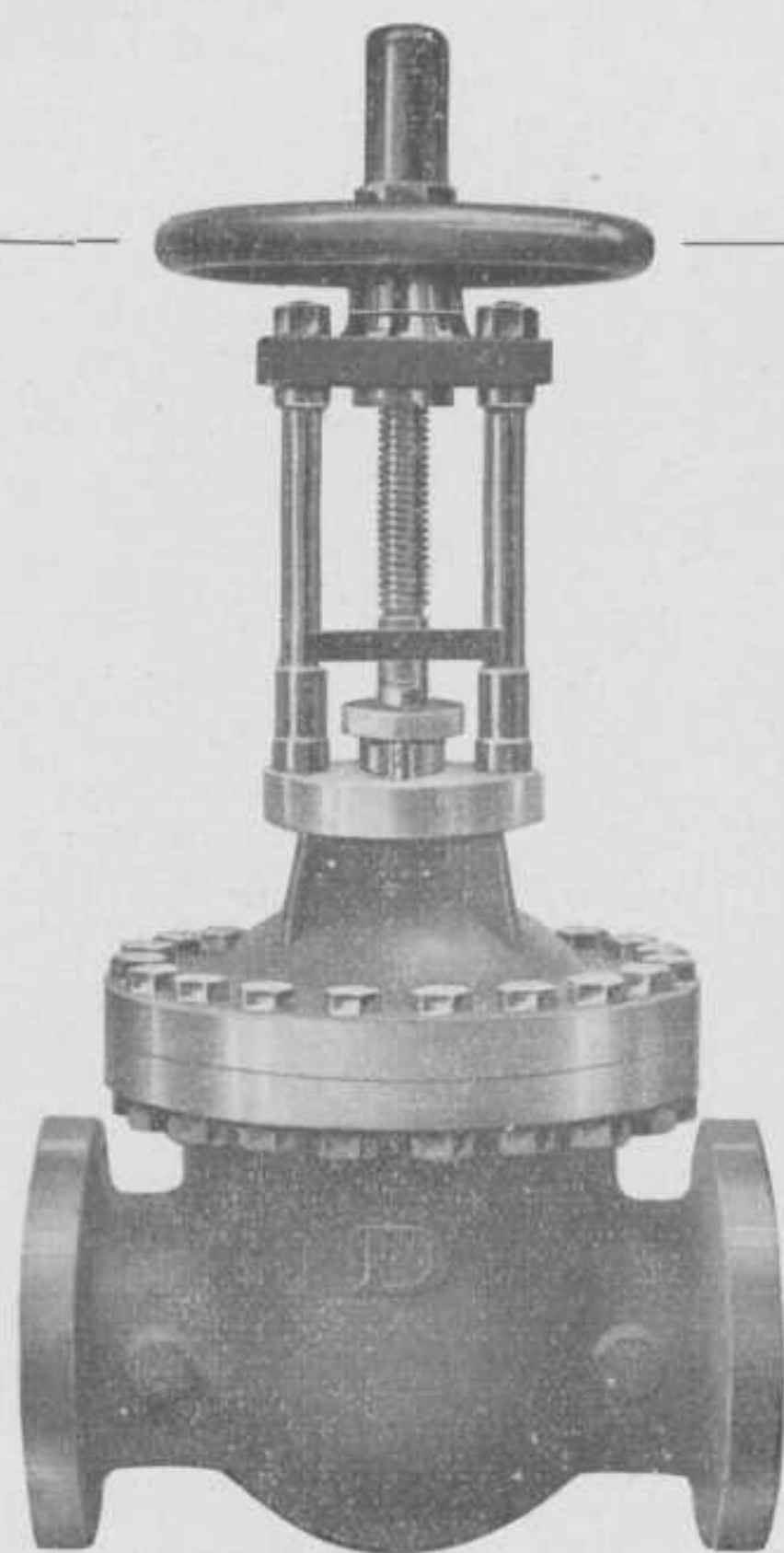
Wolfram, molybdeen, zirconium, thorium
Diamant-trekstenen
Glas
Edelgassen
„Philite“ in plaatvorm en in technische vormstukken
„Philite“ gebruiksvoorwerpen en bouwbeslag
Metaalwaren
Papier- en golfcartonverpakking

N.V. PHILIPS'

GLOEILAMPENFABRIEKEN - EINDHOVEN

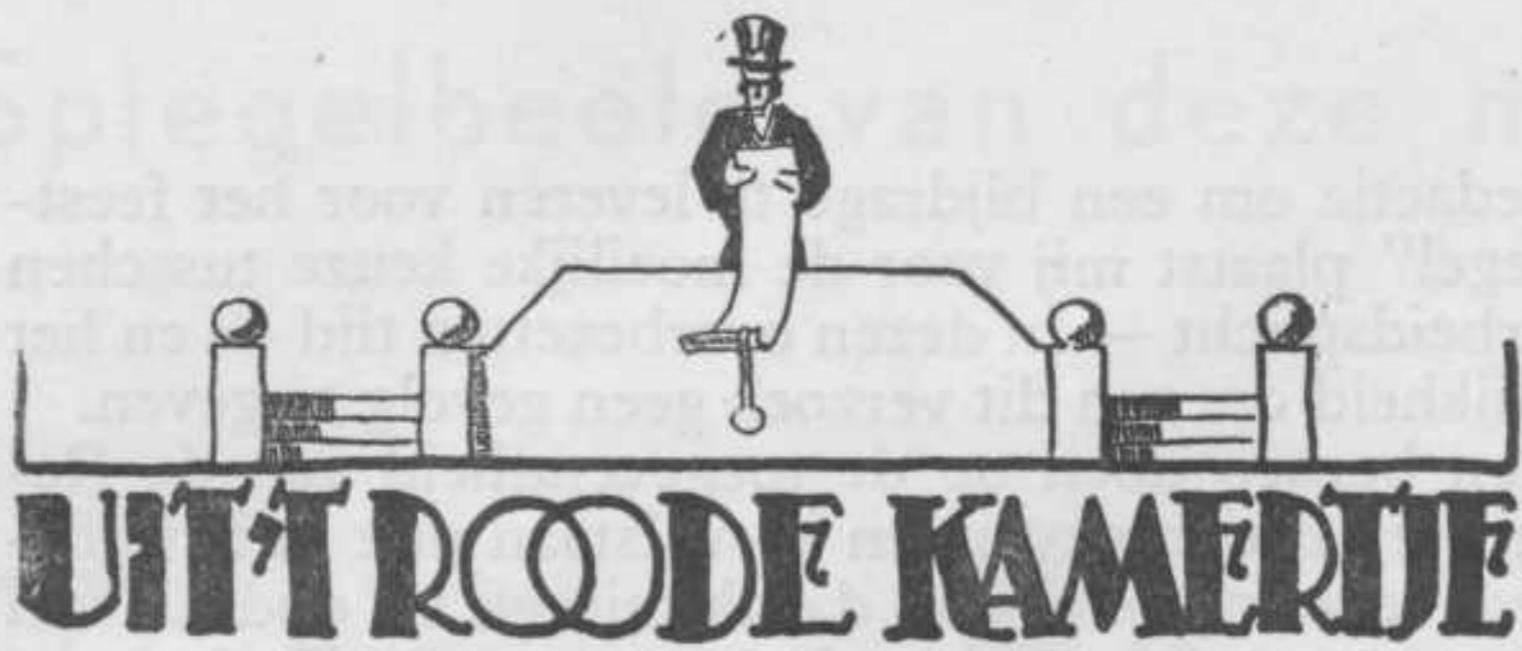
Terwijl in het jaar 1879

de eerste vormen werden volgegoten, kon reeds in 1881 niet alleen onze gehuurde werkplaats worden gekocht, doch werd tevens voor de eerste maal bijgebouwd. Door het steeds toenemend aantal stoominstallaties en doordat onze fabrikaten het vertrouwen van vele groote machinefabrieken en scheepswerven verwierven en ten volle waard bleken, werd na herhaaldelijke uitbreidingen der oude werkplaatsen, tenslotte besloten een geheel nieuwe fabriek te stichten. ▲

In 1910 werd de tegenwoordige fabriek gebouwd, en nadat ook deze meermalen is uitgebreid en geheele afdelingen in afzonderlijke gebouwencomplexen zijn ondergebracht, leggen thans bijna 1200 arbeiders zich uitsluitend toe op de fabricage van appendages en onderdeelen voor ketel- en machine-installaties. ▲

In onze gieterijen vervaardigen wij gietwerk, zowel in staal en ijzer, als in alle andere metalen en legeringen. Reeds jaren specialiseeren wij ons in de fabricatie, zowel in de massa, als in serie, van afsluiters voor stoom, vloeistoffen en gassen. ▲

**DIKKERS
HENGEL**

REDE, UITGESPOKEN DOOR DEN HEER G. L. M. VAN ES, PRESIDENT VAN DEN SENAAT VAN HET D.S.C., BIJ DE OPENING VAN HET 18DE LUSTRUM.

*Mijne Heeren Bestuursleden en Leden der Reunie-Commissie,
Mijne Heeren Senatoren en Eereden van den Senaat,
Mijne Heeren Reunisten,*

*Mijne Heeren Afgevaardigden der bevriende Corpora,
Mijne Heeren Leden van het Delftsch Studenten Corps,*

Mijne Heeren,

Het verheugt mij U thans hier te kunnen ontvangen en U een hartelijk welkom toe te roepen! Het verheugt mij, hier aan het begin der feesten te staan ter eere van het achttiende Lustrum van het Delftsch Studenten Corps, van hen, die studeeren aan de Technische Hoogeschool in Nederland. Ik dank U, mijne Heeren Leden van het Reunie Bestuur, want U bent de direkte schakel tusschen het huidige Corps en dat van vroeger, en aan Uw enthousiasme en ijver is het te danken, dat hedenmiddag zulk een schare Oud-Corpsleden vereenigd is! U mijne Heeren Vertegenwoordigers der Corpora uit Leiden, Utrecht, Groningen en Amsterdam, ik hoop van harte, dat deze komende dagen de onderlinge vriendschap ten goede moge komen en de wederzijdsche betrekkingen zullen versterken.

Maar vooral U, mijne Heeren Reunisten, welkom hier in ons midden, want is juist niet deze dag één van de belangrijkste van een Lustrum en is het welslagen hiervan niet bij voorbaat verzekerd, wanneer U in zoo'n groote getale naar Delft gekomen bent? Lang van te voren hebt U zich dezen dag reeds in het vooruitzicht gesteld, eenige malen Uw gedachten laten gaan over den tijd die U hier hebt doorgebracht en wellicht de vraag gesteld: „Hoe zou het in Delft toch er uit zien, en zou het nog wel zoo goed gaan als in mijn tijd?” Hedenochtend dan, hebt U Uw dagelijksche arbeid neergelegd, U reisvaardig gemaakt met het doel de zoojuist gestelde vraag aan de werkelijkheid te toetsen en bij het naderen van het einddoel Uwer reis, werd ook de tijd die ligt tusschen Uw heengaan uit Delft en nu, eveneens kleiner en eenmaal hier aangekomen bent U als het ware weer een deel geworden van het Delftsch Studenten Corps en beseft U weer het groote voorrecht eens hiervan Lid geweest te zijn!

Welke redenen U ook hier naartoe gevoerd mogen hebben, voor eenige dagen zult U oude banden van vriendschap nauwer aanhalen, zult U door Uw aanwezigheid en belangstelling het Corps steun geven in zijn streven, maar omgekeerd, zult U eenmaal in de Maatschappij weergekeerd, bemerken iets te hebben medegekregen en wel iets van dit eeuwige jeugdige en vitale, waardoor U in staat gesteld zult zijn Uw dagelijksche arbeid met nieuwen ijver te hervatten!

Ik weet, dat U thans met ongeduld op het oogenblik wacht door de feestelijkheden opgenomen te worden, maar alvorens U dit toe te staan, wil ik met U de ontwikkeling van het Delftsch Studenten Corps in de laatste jaren voor eene wijle beschouwen. Sinds de oprichting en den aanvang van zijne geschiedenis, is deze ontwikkeling waar te nemen als een op en neergaande lijn en het behoeft geen betoog, dat dit verloop verband houdt met de tijdsomstandigheden, doch het lijkt mij geschikt aan de hand van eenige opmerkingen over de geschiedenis van de laatste vijf jaren dezen samen hangnader onder oogen te nemen.

Hoewel bij de viering van het zeventiende Lustrum reeds een groote mate van eenvoud werd betracht, bleef het Corpsleven eigenlijk de financieele draagkracht van de Leden te boven gaan.

Behalve dat dit merkbaar was aan de verrichtingen van de Leden zelf, ging ook het aantal Candidaat-leden, welke zich telkenjare opgaven gestadig achteruit, en het feit, dat in den toekomst een onhoudbaren toestand zou scheppen, noopte er toe maatregelen te nemen om het Corps aan te passen aan de ongunstige tijdsomstandigheden. Nog steeds was het Corps op een financieele basis geschoeid van jaren

her en het was de taak van een Commissie tot reorganisatie hierin veranderingen aan te brengen om allereerst aan de achteruitgang van het ledental een halt toe te roepen. Deze Commissie slaagde er in, in het leven der ondervereenigingen belangrijke besparingen door te voeren, en deze algeheele versoering, gepaard gaande met het wederom beter worden der tijden waren elkaar behulpzame factoren die er toe leidden, dat er in het algemeen weer een merkbare opleving in het Corps te constateeren viel.

Groote dankbaarheid is derhalve aan deze Commissie verschuldigd en weer eens was gebleken, hoe groot de innerlijke kracht van het Delftsch Studenten Corps is, door op kritieke oogenblikken handelend te kunnen optreden.

De activiteit van verschillende vereenigingen nam dan ook sterk toe, hetgeen vooral in de laatste jaren tot uiting kwam o.a. in het winnen van vele interacademiale wedstrijden; zou men het steeds toenemende bezoek aan de Societeit willen beschouwen als index van voorspoed, men zou tevreden kunnen zijn en zeggen: „Het gaat goed in Delft”!

Toch zijn er eenige feiten naar voren te brengen, die mij in de laatste jaren herhaaldelijk hebben getroffen en die samen te vatten zijn in één algemeen verschijnsel: hoe veel rustiger het huidige Corpsleven is geworden en niet alleen hier in Delft, maar ook elders! Vroeger bestaande tegenstellingen zijn veelal verdwenen, het geheel is gematigder geworden, en ik zou bijna willen zeggen „vriendelijker”, hetgeen niet als een compliment op te vatten is. Schroomde men eertijds niet, zich een meening te vormen omtrent onderwerpen van den meest uiteenlopenden aard en deze naar voren te brengen, waardoor een levendige gedachtenwisseling ontstond, tegenwoordig is dit wel nimmer het geval en kan gezegd worden, dat ieder veelal eenzelfde gemiddelde meening is toegedaan. Dit werkt wellicht bevreedend, temeer daar wij in een tijdperk leven, dat allesbehalve rustig genoemd kan worden en dat juist nu zoovele verschillende stroomingen naar voren zou kunnen brengen.

In tijden van rust vindt men de gelegenheid zich te verdiepen in problemen van zeer algemeene aard, de noodige oorzaken op te sporen en gevolgtrekkingen te maken, welke aldus leiden tot het innemen van een zeker standpunt. In tijden, die echter verre van rustig zijn, blijven deze belangrijke problemen weliswaar bestaan, maar daarnaast dringen zich allerhande actuele gebeurtenissen aan ons op en zij zijn het, die de zoojuist genoemde problemen op den achtergrond trachten te schuiven. De snelle opeenvolging van indrukken, die men hierdoor krijgt, werken zoo overladend en verwarrend, dat de neiging ontstaat de meeste voorvallen slechts als kennisgeving te aanvaarden, hetgeen er toe bijdraagt, dat men zich reeds vrij snel tot een weinig actieve houding bepaalt. Hoewel het niet te ontkennen valt, dat deze houding in de laatste jaren aan het Corps niet geheel vreemd geweest is, is het toch verheugend waar te nemen, dat van verschillende zijden een grootere belangstelling voor problemen van algemeenen aard gehoord wordt. Voegt men hierbij het feit, dat men op het oogenblik met meer vertrouwen de toekomst tegemoet durft te treden dan eenige jaren geleden het geval was, dan is het mij een groot voorrecht te mogen zeggen, dat het Corps van heden de waardige plaats, die het te allen tijde innam, nog niet heeft verlaten!

Het stemt den Senaat tot groote dankbaarheid, dat bij de voorbereidingen van dit Lustrum zooveel medewerking werd ondervonden van de zijde van het College van Curatoren en den Senaat van de Technische Hoogeschool. Moge de betrekkingen tusschen de Technische Hoogeschool en het Corps, die vooral in den loop der laatste jaren zulk een prettig karakter droegen, in de toekomst op dezelfde basis worden voortgezet!

Met voldoening mag geconstateerd worden, dat het streven de stad Delft zelve zooveel mogelijk in deze viering te betrekken als geslaagd mag worden beschouwd. Voor den steun, die hierbij werd ondervonden van autoriteiten en stedelijke instanties is de Senaat ten zeerste erkentelijk.

Mijne Heeren,

Ik spreek de hoop uit, dat deze dagen U dat mogen geven, waarvoor U gekomen bent: een glorierijke viering van het achttiende Lustrum van het Delftsch Studenten Corps, dat ik met dezen hamerslag voor geopend verklaar!

Correspondentie.

Het verzoek van de Redactie om een bijdrage te leveren voor het feestnummer van „De Spiegel” plaatst mij voor de moeilijke keuze tusschen de verzaking van den arbeidsplicht — in dezen overbezette tijd — en het begaan van de onhoffelijkheid om aan dit verzoek geen gevolg te geven.

Ik mag dus wellicht een beroep doen op de toegevendheid van de Redactie en — de tusschenweg is dan gevonden — volstaan met in het officieele Corpsorgaan de verzekering te geven, dat ik mij, en als oud-lid van het Delftsch Studentencorps¹⁾ en als hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool, oprecht verheug in de feestelijke gebeurtenis, die het Corps thans wederom tegemoet gaat.

Het komt mij voor, dat, minder dan vroeger, de jongelingschap het vertrouwen heeft dat verstandelijkheid en kennis de eenige bouwstenen zijn om het geluk en de welvaart van de menschheid op te bouwen. Een periode, waarin de verstandelijkheid hoog is verheven, heeft ons welvaart noch geluk gebracht.

Een nieuwe periode is aangevangen; de thans studeerende jeugd komt te staan voor de oplossing van problemen, grootscher en omvangrijker dan die, welke de reeds „gevestigde” generatie ooit heeft gekend.

Moge het Delftsch Studenten Corps voor die taak voorbereiden; moge het sterken al die eigenschappen van gemoed en van karakter, welke de a.s. ingenieur naast zijn technische bekwaamheid en kennis, in de komende tijden noodig zal hebben.

G. H. VAN MOURIK BROEKMAN.

E.... en Lustrumdames.

Het is twee uur in de nacht, de boormachine maakt erg veel lawaai, en ik verdien hier in het hartje van Noord-Amerika zevenmaal zooveel als Boedie toen ie pas ingenieur was.

Maar E.... verdient (soms) wel zevenmaal zooveel als ik en die is niet eens afgestudeerd en zit misschien nu wel met Boedie een glaasje bier te drinken in de klomp of bij Harry. Want het is nu Lustrumtijd in Delft en dan stroomen van heinde en ver de pretmakers samen naar het stadje met de hooge en de scheeve toren.

Behalve diegenen, die geen zin hebben en degenen die niet kunnen. Die zijn er ook. Ik bedoel die, die geen zin hebben.

Er zijn er ook die geen zin hebben en toch komen. Die doen het tegenover hun vrouw. Want dat is dan hun vroegere Lustrumdame. Ik bedoel niks grappigs hoor. Alleen erg voorzichtig zijn. Ze zijn namelijk niet in dien zin gewichtig als ze zelf en U wel denken (de Lustrumdames). Dit wou ik maar even zeggen.

Degenen, die niet kunnen, maar wel willen, die zitten nu allemaal aan Delft te denken. Het is vervelend dat ze niet kunnen, maar plezierig om aan Delft te denken.

Als ik aan Delft denk, dan denk ik aan die eene van mijn vrienden die ik E.... genoemd heb.

Och, ik ben al zoo lang weg van Delft, dat de meesten van U niet weten wie E.... was. Hij was de slimste van al mijn vrienden. Als groen kwam hij al met een schietwapen op de Societeit. Later vond toen niemand het vreemd dat hij Franco (of de regeeringspartij) aan duikbooten hielp. U zoudt versteld staan als U wist wat een invloed hij op het dagelijksche leven in de Societeit in Delft uitoefende, hoewel hij slechts officieel in enkele commissies is opgetreden.

Helaas riepen drukke bezigheden en de palmoliecultuur „scheepsslooperijen” (de duikbooten) en goudwoningen in Marokko hem spoedig elders, zoodat hij slechts luttele jaren van hem konden genieten.

Aan de andere kant ken ik vele vriendjes die ingemeen zijn en met hun Lustrumdame zijn getrouwd.

Daar zit ik nu maar aan te denken, hier onder deze boortoren....

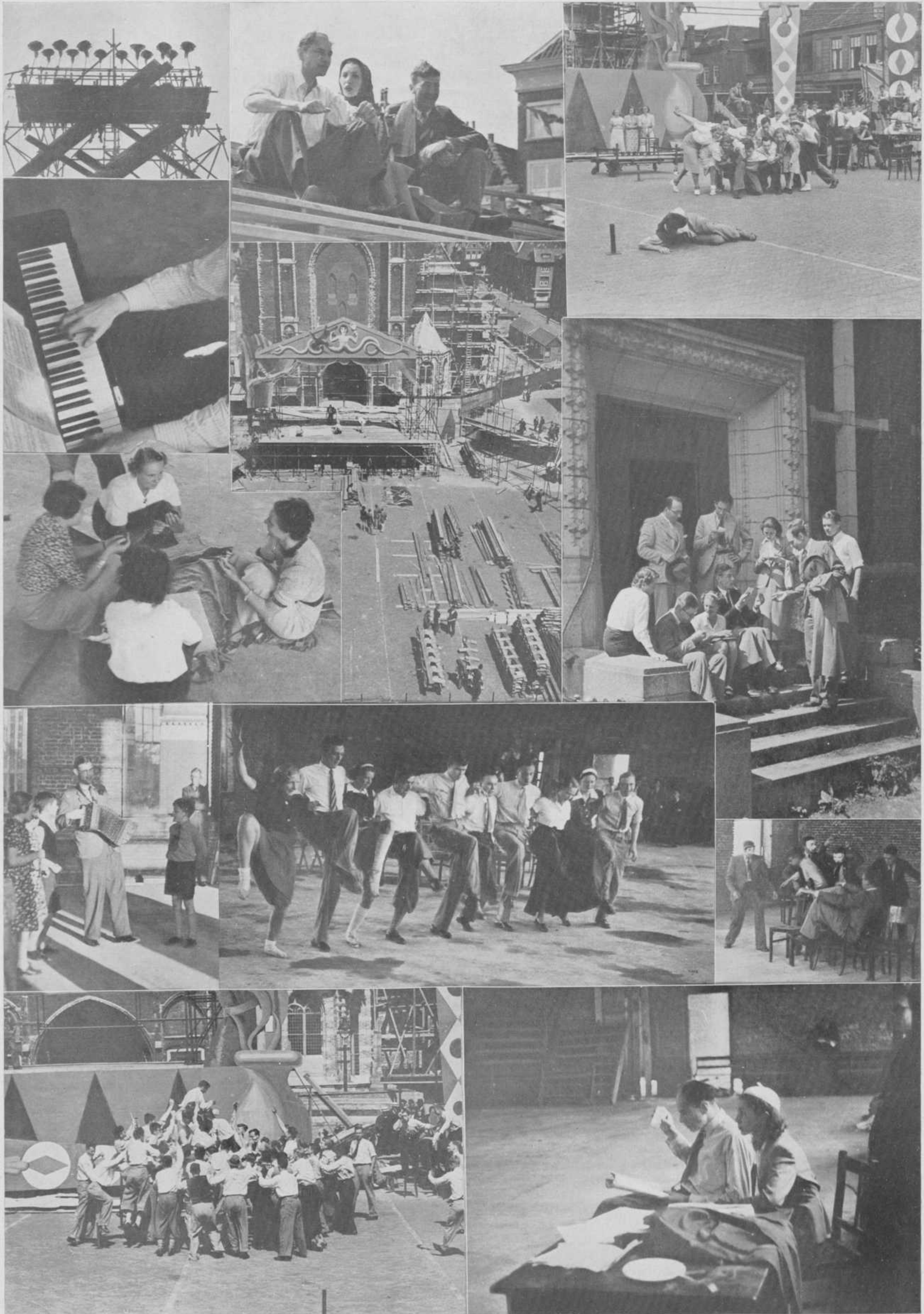
F. J. de V.,
Horsington, Kansas,
U. S. A.

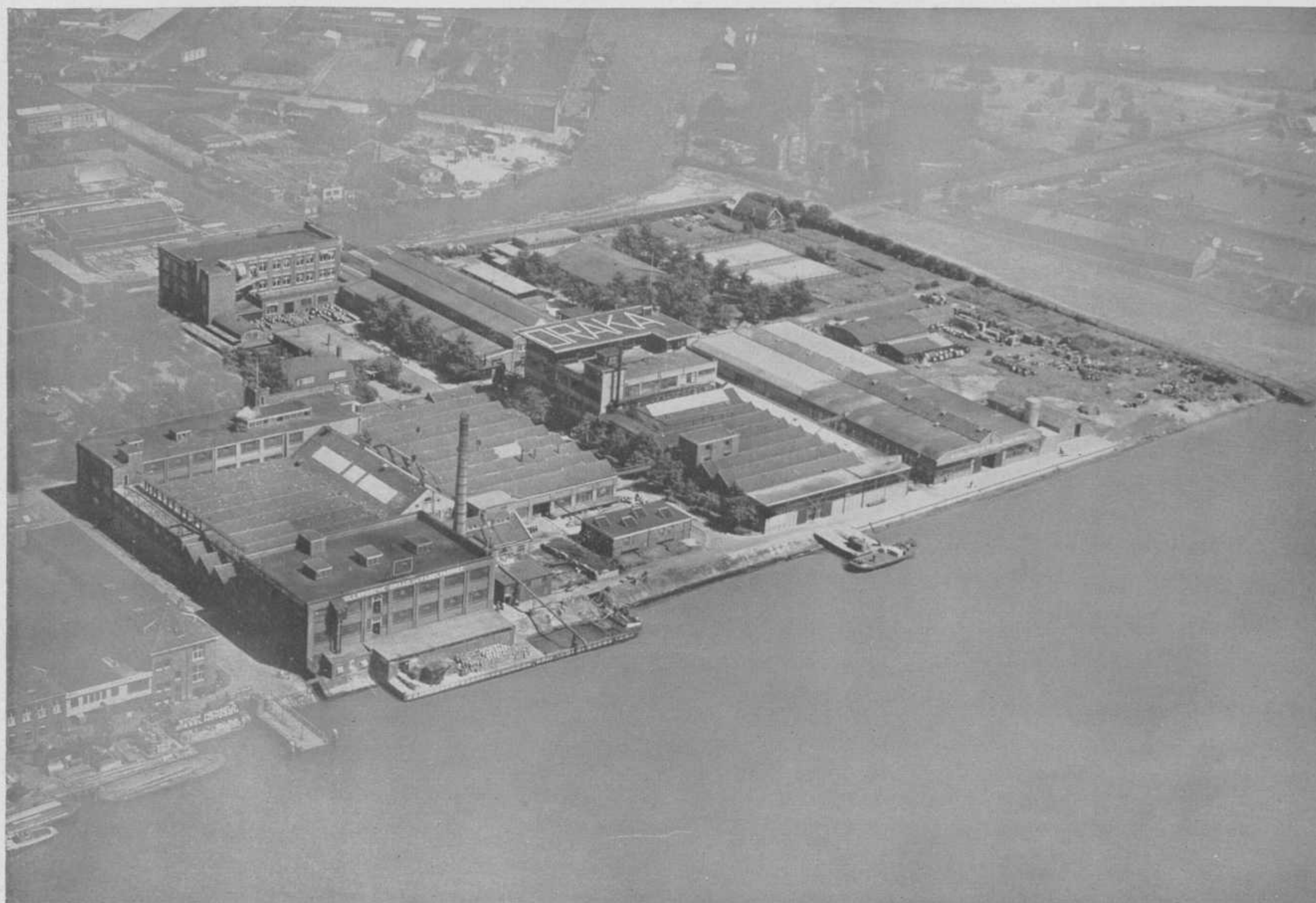
¹⁾ Intusschen blijkt uit de mij ter correctie toegezonden adreslijst van jaargenooten, dat ik overleden ben. Pardon!

Spiegelbeeld van deze maand.

Serie: Lustreerende Nederlanders No. 18
(Een Poppenkast)

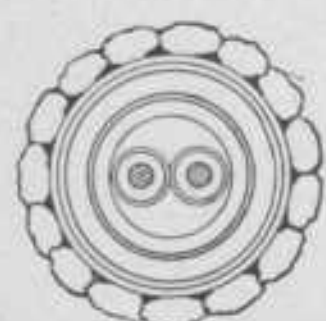
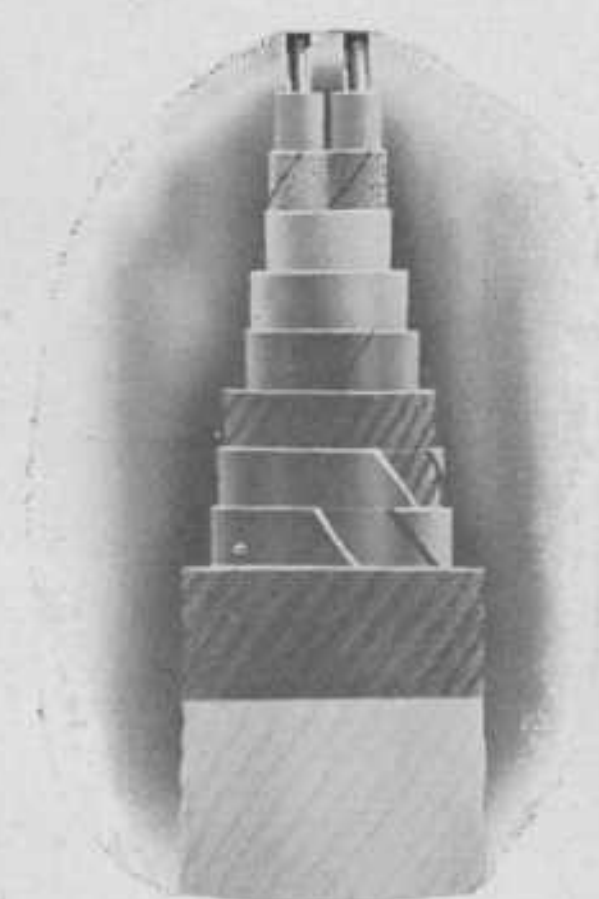

Eischt steeds in Uw bestekken
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
U krijgt het beste, en U zorgt
voor werk voor Nederlandsche arbeiders

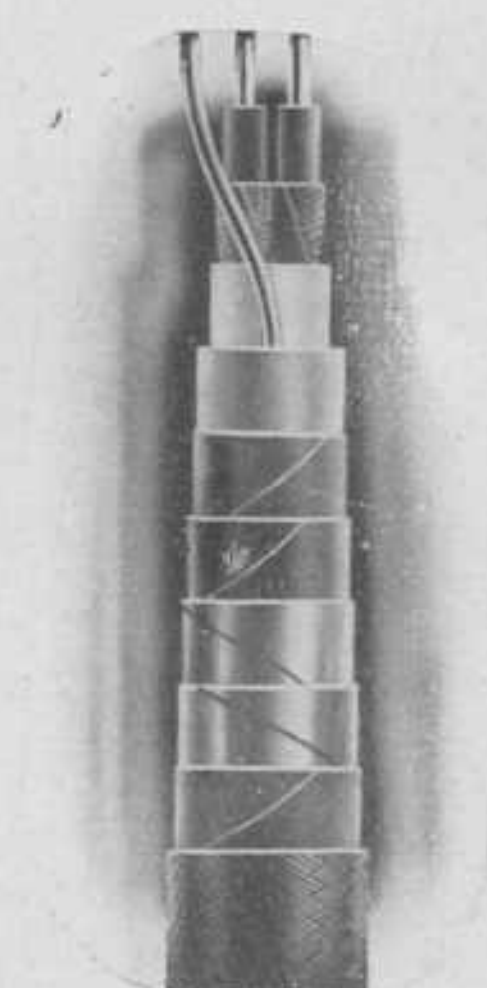

LUCHTFOTO K.L.M.

N.V. HOLL. DRAAD & KABELFABRIEK AMSTERDAM

**Met rubber geïsoleerde
leidingen voor
Sterk- en Zwakstroom**

Beknopte inleiding tot de studie in de comestibleologie.

VOORWOORD.

Reeds lang deed zich in onderwijskringen de dringende behoefte gevoelen naar een beknopt leerboek, waarin naast een min of meer grondige behandeling der methoden van fijne eetwarenfabricatie en consumptie, tevens eens wat meer de aandacht gevestigd werd op de geschiedkundige zijde der comestibleologie, d.w.z. op die mannen en vrouwen, die zich in den loop der tijden, met onverminderde energie, wierpen op de vervolmaking dier methoden.

Het is dan ook aan hun critisch consumptief en inventief comestibleologisch genie te danken, dat de fijne-eetwarenproductie haar tegenwoordig hoog ontwikkelingspeil bereikt heeft.

Schrijver dezès hoopt met dit werkje aan de lang gevoelde behoefte voldaan te hebben en vertrouwt dat dit werkje zijn weg op de scholen wel zal vinden. Voor eventueele op- en aanmerkingen houdt schrijver zich steeds aanbevolen.

Ten slotte moge een woord van dank niet achterwege blijven aan hen, die door hun belangelooze adviezen schrijvers taak niet weinig hebben helpen verlichten.

Delft, Juni 1938.

DE KENNIS EN HET ONDERZOEK VAN FIJNE EETWAREN.

Comestibleologie.

- I. *Geschiedenis der comestibleologie.*
- II. *De Comestibleologische geschiedenis.*

I.

De geschiedenis der comestibleologie.

a. *Het brood.*

Reeds in de oudheid bestond de gewoonte zich bij het tafelen van brood te bedienen. Het brood, dat in prisma- of discusvorm ter tafel kwam, werd tevoren in brokken verdeeld en vervolgens uit de hand geconsumeerd. Was de hoeveelheid der brokken niet voldoende, zoodat de tafelenden niet aan hun trek kwamen, dan werden er brokken bij gebroken, was er daartegenover onderconsumptie, dan werden de overgelaten brokken met het zoogenaamde tafelhout bijeen geruimd en opgenomen, om als voedsel te dienen voor:

- a. de huisdieren,
- b. de armen.

Eerst ten tijde van Pericles kwam de later vrijgelaten Atheensche slaaf Plidias op de gedachte, te trachten, langs wetenschappelijken weg te komen tot een zuivere bepaling van het aantal benoodigde brokken. Hij vond:

$$n a + K \cdot p \cdot \sqrt{(l_1 + l_2 + l_3 + \dots + l_n - a e - 2)},$$

waarin a is het aantal brokken per persoon,

n het aantal tafelenden,

$l_1, l_2, l_3 \dots l_n$ de respectievelijke leeftijden der aanzittende consumenten,

$a e$ is de welstandsfactor,

p is afhankelijk van de grootte der brokken en is te bepalen uit zeefproeven,

K wisselt tusschen 0,8 en 1 al naarmate er melk of waterbrood gebruikt wordt.

Het bepalen van p .

Na gedegen menging van een 50 tal brokken, spreidt men deze in cirkelvorm uit op een vierkante glazen plaat van 40×40 cm. Men trekt in dezen cirkel twee elkaar loodrecht snijdende diagonalen en verwijderd twee tegenover elkaar liggende kwarten. Het restant op de glasplaat wordt nu drie maal terdege met het bovengenoemde tafelhout omgezet en daarna weer in cirkelvorm op de glasplaat uitgespreid. Weer verwijderd men twee kwarten en herhaalt deze bewerking tot er tenslotte twee tegenover elkaar liggende brokken op de glasplaat achter blijven. De brokken steekt men in de mond, om ze vervolgens na \pm drie minuten intensief kauwen, in den slokdarm te brengen.

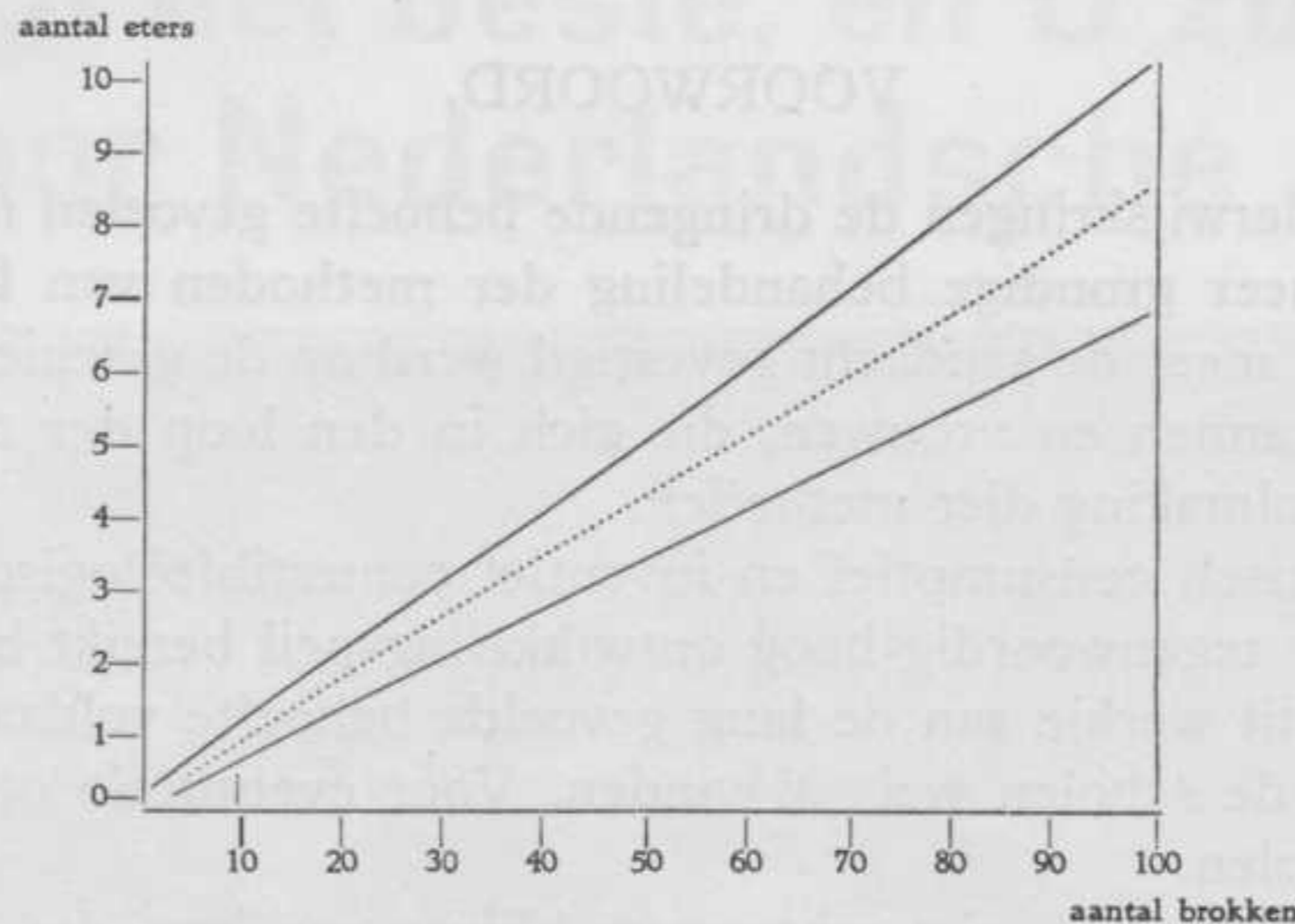
Nu strekt men zich horizontaal uit en bepaalt wederom na \pm drie minuten de mate van het gevoel van verzadiging, door de brokken veroorzaakt.

Het spreekt vanzelf, dat deze proef alleen op de nuchtere maag genomen kan worden.

Dit is een bezwaar, vooral wanneer er zooals in enkele gezinnen gebruikelijk, om 12 uur warm gegeten wordt. Deze maaltijd zou dan door den proefnemer onaangeroerd moeten gelaten worden.

Een tweede bezwaar is ook, dat de proef veel tijd en vakkundigheid vergt, bovendien zijn vaak na afloop van de proef de onderzochte brokken reeds te oud om nog voor consumptie te kunnen dienen. Men zou dan andere brokken moeten maken, doch dit maakt niet alleen de genoemen proef waarde-loos, maar leidt ook tot verspilling.

Tot ± 300 v. Christus werd ook veel gewerkt volgens het beginsel van Nicophorus (zie graphische methode).

De bovenste kromme geeft het maximum gebruik aan.

De onderste kromme het minimum.

Stel: de gestippelde kromme geeft het werkelijk gebruik.

Stel: we rekenen op het maximum verbruik. Maar het verbruik blijkt te verlopen volgens de stippelijlijn; dan heet het vlak tusschen deze beide krommen het restvlak. De grootte van dit oppervlak bepaalt de mate van verzadiging van huisdieren en armen.

Rekenen we op minimum gebruik, dan heet het vlak tusschen de gestippelde kromme en de minimum kromme het hongervlak.

Op den duur werd meer met de minimum kromme gewerkt tot in ± 325 v.C. een opstand onder de armen uitbrak, welke ten gevolge had, dat van overheidswege het maximum vlak verplichtend gesteld werd, en het restvlak weer in eere hersteld.

Langzamerhand werd het een gewoonte in vorstenhuizen en kloosters zich het brood in sneden voor te laten zetten.

Bij de steeds toenemende welstand kwam men al spelenderwijs tot de nu vrij algemeen heerschende gewoonte de broodsnede met een vetlaag te bestrijken, ten einde het brood zijn weg door de inwendige organen te vergemakkelijken en zoo de kans op verstopping te verminderen.

Daar de tijd, die het voedsel nodig heeft om zich van het eene einde van het lichaam naar het andere te begeven, zooveel geringer werd, dat het brood geen gelegenheid had al zijn voedingsstoffen aan het menschelijk organisme af te geven, werd de vetlaag de directe aanleiding tot een aanzienlijke farcaliënvermeerdering, hetgeen de directe aanleiding werd tot de vinding van het riool als noodzakelijk afvoer-instrument der afvalproducten.

Nog later werd de voor het oog minder smakelijke vetlaag weer afgedekt met een zoogenaamde broodbelegging.

De broodbelegging is te verdeelen in:

- a. dierlijke,
- b. plantaardige,
- c. gemengde belegging.

Opgemerkt kan worden, dat *a* en *b* veelvuldiger voorkomen dan *c*.

Nu wij de brooddekking in zijn meest algemeensten vorm kunnen onderkennen, kunnen wij over gaan tot:

II. De Comestibleologische Geschiedenis.

Deze vangt aan bij het ontstaan der belegging, in het klooster te St. Gallens, waar de minderbroeder Jodocus ten tijde van het bezoek van den aartsbisschop van Salzburg op het idee kwam, om de boterhammen, welke hij ter tafel moest brengen, te beleggen met uit rookvleesch gesneden kruisen.

Deze gewoonte verspreidde zich spoedig tot buiten de muren van het klooster; ook andere vleeschsoorten dan rookvleesch werden wel toegepast.

Bij het opkomen der hervorming en de daarmee gepaard gaande beeldenstorm, moest ook de kruisfiguur natuurlijk van de boterham verdwijnen. Daar de ketters zich echter het beleggingsgenot niet wilden ontzeggen, ging men nu over tot de bekleeding met plakken.

Het kruis had hiermee voorgoed afgedaan voor de boterham, de plakvorm treft men echter nog overal aan.

In het volgende hoofdstuk zullen wij op het plantaardig meubilair van de boterham eenigszins dieper ingaan.

R.

Ingezonden.

Het staat niemand fraai zich met illusies te voeden. Dit althans is de opvatting, waartoe ik gekomen ben. En zonder mij aan de illusie over te geven, dat U mijn opvatting zult deelen, acht ik het eerlijker U dit direct te zeggen. Het ligt niet in mijn aard, reeds bij de eerste kennismaking mijn gevoelens jegens de menschen te verbergen, te minder, wanneer zij met een oogenschijnlijk redelijk verzoek tot mij komen.

Mijn bijdrage voor Uw feestnummer komt wat laat, omdat ik tot voor enkele dagen het voornemen heb gehad, persoonlijk de lustrumviering bij te wonen, en ik bij die gelegenheid gaarne een ieder, die iets van mij wenschte te weten te woord zou hebben gestaan. Ik heb van dit voornemen afgezien en ik zal U mededeelen om welke redenen.

Men gaat naar de reunie om er zijn oude studievrienden weer te zien, waarvan men dan een bepaald genoegen verwacht. Dit is ten minste de reden, waarom ik menig vorig lustrum heb medegemaakt.

Toen ik mijn studie beëindigd had en de aloude Prinsenstad den rug toekeerde, zette ik alfabetisch op een lijstje de namen van degenen, die ik tot mijn intiemste vrienden rekende. Waarschijnlijk was ik toen nog bezielde door de overmoedige vreugde een onuitputtelijken voorraad vriendschap te bezitten, misschien kwam er ook een zekere scepsis bij, die bij jonge menschen soms de kiem is van latere levenswijsheid.

Hoe dan ook, ik ben blij, dat ik dit document destijds heb opgesteld, omdat het mij nu den tocht naar Delft bespaart.

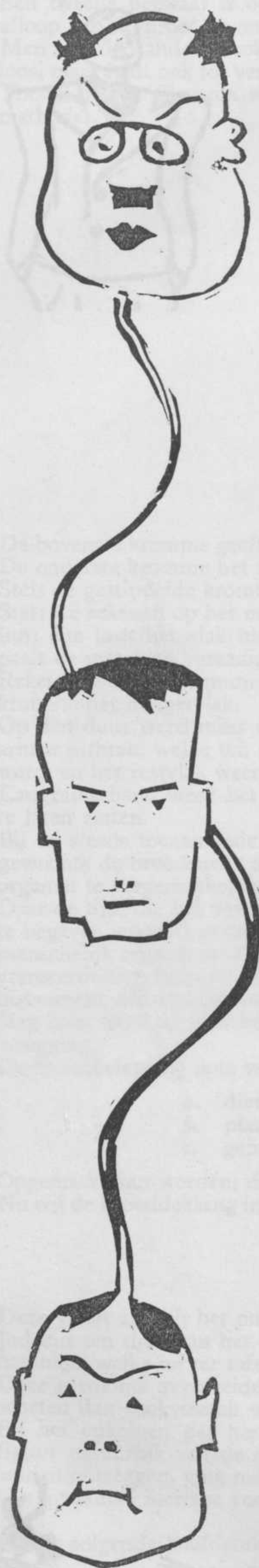
Immers, wat heeft het voor zin, na het bereiken van een bepaalden leeftijd, steeds de conclusies te willen verifieeren, waartoe men sneller en praeciser komt door een oogenblik van rustige concentratie.

Albert, die een jaar later in Delft is aangekomen dan ik, heeft dit verschil nooit kunnen overbruggen. Ik heb altijd den indruk gehouden, dat hij in mij meer den oudere dan den meerdere is blijven zien, hoewel hij schrandder genoeg is om te weten, dat het niet de leeftijd is, die mij in gezelschap en in zaken steeds een voorsprong op hem geeft.

Iemand, die telkens weer blijk geeft in staat te zijn genoegen te nemen met een foutieve voorstelling van een eenvoudige menschelijke verhouding (zij het uit gewoonte, zij het uit onachtzaamheid, gevoed door kortzichtige ijdelheid) irriteert mij, omdat hij mijn compagnon is, in een mate, die buiten alle verhouding staat tot de importantie, die ik aan zijn persoon toeken. De onaangename opwinding, die ik telkens opnieuw ondervind, wanneer ik met Albert te maken heb, voel ik zelfs opkomen, als ik toevallig zijn naam hoor of lees, al is het in een courant of een boek. Dit is een van de redenen, waarom ik in mijn vrijen tijd ongaarne lectuur ter hand neem, die ik niet reeds ken.

Bernard. Ik herinner mij, dat ik als kleine jongen van een jaar of elf erg ziek ben geweest en langen tijd plat op mijn rug moest liggen. Mijn bed stond zoover mogelijk van het raam en ongelukkigerwijs net zoo, dat, als iemand met mij kwam spreken, hij zich over het hoofdeinde heen moest buigen om mij te zien, zoodat ik zijn gezicht ondersteboven zag en als hij iets zei zijn mond ondersteboven ook zag bewegen. Zijn lippen leken dan afschuwelijk gedefformeerd en het praten geleeke een moeizame gymnastiek van lipspieren, tong en tanden. Als ik mijn oogen sloot, dan hoorde ik gewoon praten, keek ik ernaar, dan zag ik gedeeltelijk bewegend vleesch, en de volmaakte synchronisatie van de bewegingen met de klanken, die ik hoorde, bracht mij zoo zeer van de wijs, dat het zweet mij uitbrak. Mijn convalescentie werd er zeer door vertraagd.

Een soortgelijke gewaarwording ondervind ik, wanneer Bernard spreekt. Hij spreekt Groningsch, een dialect, dat mij esthetisch niet choqueert. Maar als ik hem de gewoonste dingen hoor zeggen, b.v.: „mensch kunn niet meenn, dat zij met kleinn kindrn wiln wandeln”, dan ben ik zoo begaan met de spreektechnische moeilijkheden, die zijn mond te overwinnen heeft, dat het proces van het formuleeren van klanken mijn geheele aandacht in beslag neemt en afleidt van wat hij zegt. Ik probeer niet eens meer hem te volgen, hoewel zijn conversatie er in de laatste jaren nog op vooruit schijnt te zijn gegaan. Ik hoor de menschen dikwijls om zijn verhalen lachen; onderwijl heb ik, om den tijd te korten, geteld uit hoeveel verschillende woorden zijn idioom is samengesteld, het zijn er slechts een goede 100. Ik ken ze uit mijn hoofd evenals hun uitspraak en schik ze liever zelf.

Met *Charles* ben ik steeds erg bevriend geweest. Een paar jaar geleden heb ik door zijn toedoen mijn tegenwoordige baan gekregen en hoewel ik mij ervan bewust ben, dat een kruiwagen niet alles is, en ik mijn tegenwoordige positie voornamelijk aan mijzelf te danken heb, zal ik niet licht vergeten, hoe hij, toen zijn oom naar mij informeerde, zoo zonder voorbehoud mijn capaciteiten heeft naar voren gebracht. Ik ben hem daar oprecht dankbaar voor. Om hieraan utiting te geven, zou ik, bij wijze van spreken, hem ieder jaar een kistje wijn moeten sturen. Dat gaat natuurlijk niet en ik houd het gevoel, jegens hem te kort te schieten. Waarom zou ik dit ergerlijke gevoel mijn leven lang houden tegenover iemand, die niet tot mijn familie, en, welbeschouwd, niet eens tot mijn kringen gerekend kan worden. Dit laatste zal U verbazen, mijnheer de hoofdredacteur, omdat men gewend is *Charles* te beschouwen als behoorende tot de eerste families. Maar ik heb laatst in de Industrieel Club met eigen ooren gehoord, hoe zijn vader zat te beweren, dat champagne een ordinaire drank is.

Dirk. Ik heb *Dirk* vorig jaar aan een baan gehloopen, waarvoor hij geknipt blijkt te zijn. Wanneer U hebt gelezen wat hierboven staat over *Charles* zult U begrijpen, welke redenen ik heb niet bij voorkeur het gezelschap van *Dirk* te zoeken.

Ik zal *Ernst* naar Delft sturen, dat lijkt mij ook voor hem de beste oplossing, want hij zal er zeker iemand vinden, dien hij voor zijn nieuwste plannetje kan spannen. Dit is hem ook vroeger in Delft altijd gelukt. Hij weet zijn ideeën zoo charmant voor te dragen, dat hij er zelf in gaat gelooven en dan krijgt hij de menschen mee. Dit heeft ons destijds allemaal wat geld gekost en er ligt bij mijn weten nog steeds geen tamme walvisch voor de pier in Scheveningen, Pijnacker is geen mondain centrum geworden en de breed opgezette actie om van musschen de grondslag der volksvoeding te maken is na een felle polemiek afgestuit op de tegenactie der Vereeniging voor vogelbescherming, omdat halverwege *Ernst* z'n geld opraakte.

Hij is toen communist geworden en dat heeft hem vele rijke vrienden bezorgd.

Via *Ommen*, een paar Amerikanen met dure jachten, enkele schildershutjes in Positano, een stuk of wat Engelsche kasteelen en Parijsche café's is hij ten slotte terechtgekomen bij de crême de la crême van internationale zwamneuzen, je hêt op het punt van militant pacifisme, marxistisch christendom en oostersch nationalisme. Zijn plannen worden steeds grootscher. Hij heeft mij vandaag uitgelegd, dat het eenige wat ons kan redden zou zijn, de bevolking van Frankrijk naar Deutschland overbrengen en alle Duitschers in Frankrijk te pooten. Dit zou alleen al door den invloed van het klimaat de moffen opvoeden tot Westerlingen en de Franschen genezen van hun zelfgenoegzaamheid. Als dit lukt wil *Ernst* dit ook doorvoeren voor Brazilië en Rusland en later voor China en de Vereenigde Staten. Hij sticht op het oogenblik propagandacentra in Zwitserland en in Engeland.

Ernst blijft boven water dank zij een kleine lijfrente en een landhuis, dat hij hoopt eens 'n dienst te stellen van een van zijn idealen. Voorloopig verhuurt hij het heel profijtelijk gedurende de zomermaanden. Dan komt hij meestal bij een van ons logeeren. Op het oogenblik is hij bij mij. Ik hoop hem met het lustrum kwijt te raken.

Frederik is totaal niet veranderd, sedert wij samen in Delft zijn geweest. Hij was daar een van mijn beste vrienden en wij hadden het samen een heel eind gebracht in de kunst ons op geraffineerde wijze ten koste van anderen te vermaken. We waren, ik zou haast zeggen even gehaat bij de velen, die wij niet mochten lijden en nimmer met rust lieten, als getapt bij de weinigen, die wij tot onzen kring toelieten. *Frederik* maakt bepaald een cultus van die „zekere kak”, die in onzen tijd het goede corpslid kenmerkte. Zijn zelfbewuste houding steunde op een groote slagvaardigheid en een scherpe intelligentie en zij verschaften hem een zoo groot overwicht in de omgeving, die hij zichzelf koos, dat hij geen aanleiding

zag om zijn front van aanraking met de menschen uit te breiden. Ook nu nog bedient hij zich van precies denzelfden „stijl” als wij beiden in onzen studententijd. Zelfs zijn terminologie is dezelfde gebleven. Kortom, Frederik is volkomen stil blijven staan. Ik verbaas me erover, dat ik altijd weer om zijn grappen moet lachen. Ik schaam me dood, als ik hem zie.

Gerard is een kunstenaar. Dat is meer en meer zijn belangrijkste kenmerk geworden. En omdat ik nu geregeld zijn schilderijen kan kopen, hoef ik hem niet meer te ontmoeten.

Als *Hans* populair was geweest, had hij waarschijnlijk den bijnaam Bil gekregen om zijn werkelijk dégoutante papsmoel. Als ik mij zijn gedaante nog eens voor den geest roep, realiseer ik mij, dat zijn heele lichaam als het ware is opgebouwd uit louter billen. Ik ben laatst op de jaarbeurs in een cirkel om hem heen gelopen, omdat ik twijfelde aan welken kant ik moest gaan staan om hem te begroeten.

Isidoor is mij steeds vaker komen vragen, of ik het werkelijk niet vervelend vond, dat hij bij mij kwam. Eerst vond ik zijn vraag absurd, maar hij heeft mij ten slotte zoo ver gekregen, dat ik ja zei.

„*aan*. Ik weet niet zeker meer welke Jan dit was en ik zou niet graag door den verkeerde op mijn schouder worden geklopt als ik de kroeg binnenkom.

Koos is een ontzaggelijk genoegelijke kerel. Hij is bijna altijd bezig zich van den drank te herstellen of gezelschap te zoeken om zich opnieuw te bedrinken. Het gaat hem minder om de menschen dan om den taaie. Als hij van iemand vertelt, dat hij gezellig is, wil dat alleen maar zeggen, dat hij veel met hem gedronken heeft. Hij zal dan ook even blij zijn mij weer te zien als bijvoorbeeld Leendert. Daarmee houdt voor mij alles op. *Leendert* is namelijk een ploert, mijnheer de hoofdredacteur. Ik weet precies wat het beteekent ongevraagd zoiets van iemand te zeggen. Ik heb gezworen hem nooit meer te ontmoeten, sedert hij mij, bij wijze van grap, het volgende verhaal heeft gedaan:

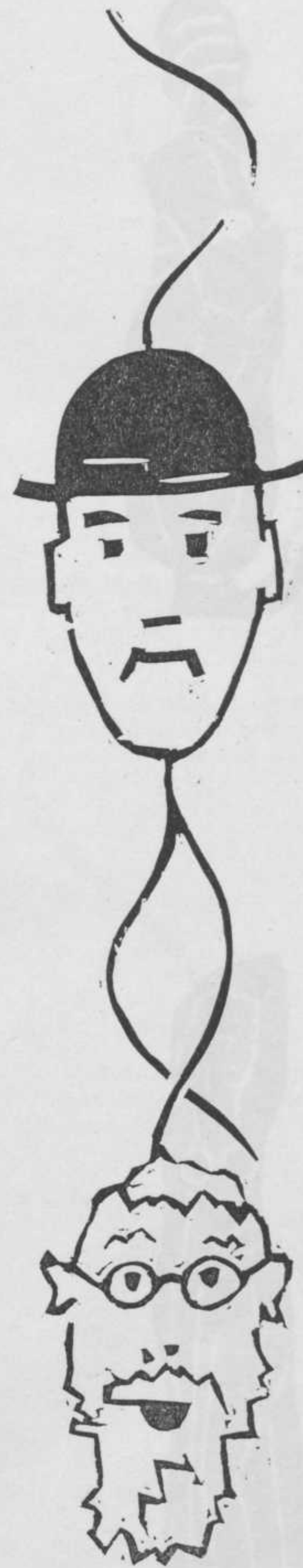
Leendert vroeg aan Maarten, die bij hem logeerde, zijn (Leenderts) oom af te gaan halen aan het station in Breukelen, met Leendert's auto, waarvan de remmen niet deugden. Het ongeluk wilde, dat de oom een vroegeren trein had genomen en aan kwam wandelen, toen Maarten, die woest rijdt, het hek uitdraaide. Maarten kon niet remmen en reed den oom dood tegen een boom. Maarten brak een been, werd vervolgd, kwam in de gevangenis, kreeg een hooge boete te betalen en moest bovendien Leendert zijn auto vergoeden. Leendert erfde drie ton van zijn oom.

„Stel je voor,” zei Leendert tegen mij, „dat ik de remmen had laten repareren, dan reed ik nog in dien ouden bak.”

Ik heb *Maarten* in de gevangenis opgezocht en hij was nog vol van het verdriet, dat hij Leendert had aangedaan. Hij moet door den schok gek geworden zijn.

Van *Nico* tot en met *Xaver* zijn al mijn vrienden overleden, behalve *Rien*, die in deze waardige reeks van verstilde kameraden te erger opvalt door zijn mallootige levendigheid. Hij fluit te pas en te onpas en nog wel muzikaal, Bach en dergelijke. Het is een onmogelijke kerel! Hij praat aan een stuk door en valt zichzelf in de rede met opmerkingen, die nog dommer zijn dan de blunders, die hij bezig was uit te spreken! Deze aaneengeschakelde brokstukken van conversatie worden bovendien nog onderbroken door hikken, een bizarre interpunctie, die zijn maag hem opdringt. Hij vult de ruimte, waarin hij zich bevindt, met een opgewekt tumult als van een kwetterende volière of van een speelplaats vol schoolkinderen. Maar denk U daarbij dat snorretje! Dat dwaze, méér dan double breasted pak! mijnheer de hoofdredacteur. U zult het zien. Ik niet.

IJsbrand zou ik zielsgraag eens terugzien. Hij is de eenige aan wien ik in al die jaren met onvoorwaardelijke sympathie heb kunnen denken. Wij voelen ons prettig in elkanders gezelschap en steeds, als wij elkaar, na langen tijd, weer ontmoeten, voel ik duidelijk, dat onze vriendschap slechts hechter en vollediger is geworden. Hij is de eenige van de 26, en ik kan wel zeggen de eenige mensch ter wereld, die mij nog niet is tegengevallen. Toen ik laatst in Londen was, had ik mij als gewoonlijk voorgenomen, hem op te zoeken. Ik heb het niet gedaan. Ik volgde een dwingende ingeving en stapte halverwege uit de taxi, die mij naar zijn huis zou brengen. Ik heb een dag noodig gehad om uit te vinden, waar die zonderlinge ingeving vandaan kwam. Ik denk nu, dat een oud instinct van zelfbehoud er niet vreemd aan was. Wat ik ging doen, was mij bewust in gevaar begeben: *IJsbrand*, die mij zoo dierbaar is, zou eens veranderd kunnen zijn. Waarom, zoo moet ik mij onbewust hebben afgevraagd, zou ik mij willens en wetens blootstellen aan de kans, op de grootste deceptie, die het lijstje van namen mij nog zou kunnen kosten. Als ik *IJsbrand* per ongeluk tegen het lijf loop, ben ik natuurlijk erg blij. Maar naar Delft gaan op een dag, waarop ik op mijn vingers kan natellen, dat hij er zal zijn, is je reinste gekheid.

Zacharias is de laatste naam van het lijstje. Ik herinner mij, dat er heelemaal geen vriend van dien naam was. Omdat ik niemand met een Z kende, heb ik er voor de aardigheid „Zacharias” bij geschreven. Ik had den naam wel eens in de Delftsche adreslijst zien staan onder de knorren. Toevallig heb ik hem later in zaken een paar maal ontmoet, en ik moet zeggen, dat ik hem geen ongeschikten kerel vind en geen enkel bezwaar heb hem nog eens te ontmoeten.

Voor hem hoef ik niet naar het lustrum te gaan, want hij is, zooals gezegd, geen lid van het Corps geweest. Nu ik mij toch vrij heb gemaakt voor den Zaterdag van de reunie zal ik hem uitnoodigen op dien dag een sigaar bij mij te komen rooken.

J. M. B.

Bovenstaande inzending van een oud-redacteur hebben wij na eenige aarzeling in het feestnummer opgenomen. Zij ademt een geest, die jaren her heerschte onder een kleine arrogante groep in het D.S.C., welke voor zich het monopolie van geestigheid opeischte, een geest, waarvan Dirk Coster met recht heeft getuigd: „De groote scheidingslijn tusschen de levenden en de levenloozen loopt niet tusschen de studenten onderling, maar tusschen de paganistische inkeer van het jeugdig cynisme en de louterende trots der verhevigde zielsverduistering, waarin sater en slang elkaar vinden als de eerste de beste troep luizen op een zeer hoofd.”

RED.

Gesprekken met mijn juffrouw.

II.

Mobilisatie-complicaties.

Heb ik dat dan nog niet aan u verteld? Nou, 't was toen we nog aan de Molslaan woonden. D'r was een onder-officiertje van 't garnizoen. Of dat-ie een slaapkamertje mocht huren. Nou, 't was nogal een klein kamertje en zoo'n gemoedelijke Amsterdammer!

Hij had nog verkeerung ook; met een Amsterdamsche juffrouw. Maar dat was me zoo'n vierkante. Dat zou je van zoo'n Amsterdamsche ook niet gedacht hebben. Veel meer een Oud-Hollandsch postuur, vond ik. 'n Gezellige Mien was dat, want zoo had-ie 't altijd over d'r.

Toch was 't een goeie tijd. Hij was kok bij 't garnizoen of zoiets en bracht alledag wat voor me mee, zoodat wij drieën geen honger hebben geleden. Lekker dikke soep en vleesch erbij! Ja, we hadden 't best. En toen wouwen ze nog gaan trouwen ook — „Toch niet in dat kleine slaapkamertje?” zei ik. „Maar dat gaat nie!”

Maar, ja! Ineens was 't toch mis met d'r. Ze werd net zoo rond en gezellig!

„Wat zeg jij van onze Mien?” zei ik tegen de baas.

„Nou, 't wor een reuze Mien,” zegt die. — Die doet toch altijd zoo laconiek, die van mijn. —

En toen wou die van de baas driehonderd gulden leenen om te gaan trouwen. En hij moest nog meubeltjes koopen.

Maar de baas, die wachtte nogal met de centen. Die had nu ook maar zoo ineens niet zoo'n bedrag bij mekaar.

Toen vroeg die vent aan mijn: „Kan je 't niet bij de groenteboer leenen of zoo?” — „Hoor eens,” zeg ik, „je ben hier niet in Amsterdam! Daar schijnen jullie zoo nogal gemoedelijk met elkaar om te gaan! Ik gaan me hier niet bemoeien met de centen van mijn leveranciers.”

— Nee, zeg u nou zelf, mijneer, dat kan je toch nie doen! —

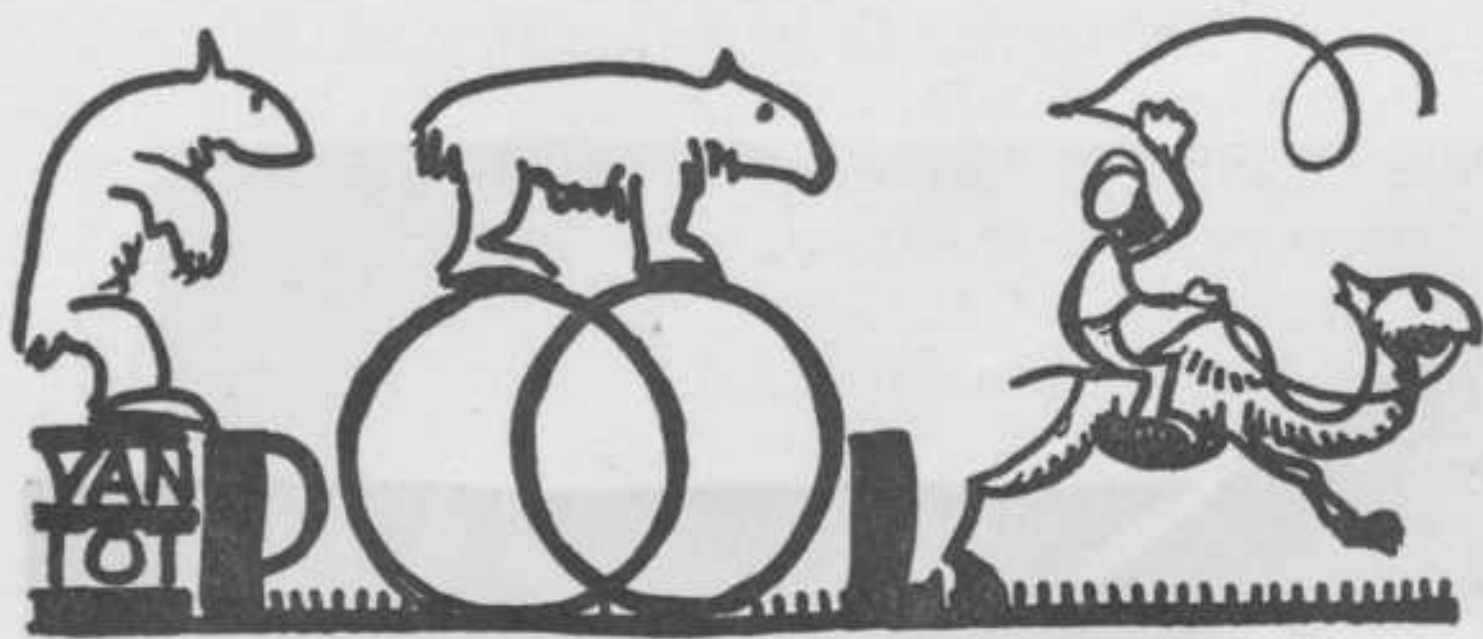
Ik beaam het schielijk. — Je kan, zelfs als Amsterdammer, van de Juffrouw niet verwachten dat ze überhaupt geld gaat leenen.

Nou toen is tie naar de pastoor geweest en toen is 't wel zoowat voor mekaar gekomen. Ze zijn getrouwd en hij is met z'n Mien naar Amsterdam teruggegaan. Nou, 't was wel jammer van 't goede eten, dat-ie altijd meebracht.

Wat kan je toch een rare menschen in de wereld meemaken.

Zoo'n film zien je ook niet alledag!

N. v. V.

Sheik Rabim II.

Sheik Rabim II lag breeduit op de met kussens bezaaide divan, zijn dikke buik gespannen van den copieusen maaltijd en zijn oogen ietwat glazig van de benauwdheid.

Sheik Rabim II, bijgenaamd „de Schoft”, was een eigenaardig type; allicht, anders had ik hem niet verzonnen om over te schrijven. Hij hield van tegenstellingen. Zoo bij voorbeeld hing hij zijn vrienden op en stelde in hun plaats zijn vijanden aan, die dan weer zijn vrienden werden, alleen om de lol, dat zijn beschermelingen er droevig bijliepen en zijn vijanden vroolijk. Daarom ook hield hij er in zijn harem, behalve vele bar leelijke vrouwen, enkele erkende schoonheden op na.

Om deze tegenstellingen, die vele veranderingen teweeg brachten, had het volk ook nog geen opstand tegen hem gemaakt. Het hield van de regelmatig terugkeerende executies en veranderingen aan het hof en er was zelfs een kantoor, waar men op het volgende slachtoffer kon wedden. Degene, die er het langst geweest was, stond meestal het hoogst genoteerd. Een gejuich steeg dan ook op, als bleek, dat de verwachting juist was en vele arme stumpers weer een extratje verdiend hadden.

Nu kwam het echter een keer voor, dat er iemand lang aan het hof ver-toefd had en een paar keer reeds gepasseerd was. Het volk begon te morren en protesteerde eerst rustig, maar later steeds luider en luider tegen deze willekeur. En toen weer een jongere eerder naar het schavot werd gebracht, bestormde het volk het paleis en sleurde bedoeld persoon eruit en hing hem op, waarna men in optocht naar het geluuskantoor liep, om de prijzen in ontvangst te nemen.

Dit kantoor echter, dat reeds op het randje van faillissement stond, sloot de deuren en weigerde te betalen op grond van het feit, dat Zijne Majes-teit de executie niet bevolen had. Het volk echter ontkende, dat hangen en hangen twee zijn en nam een advocaat in den arm, die er een recht-zaak van maakte.

Nu was het rijk van Rabim II een democratisch land en iedereen mocht denken wat hij wilde, als hij het maar niet zei. Daarom duurde de zaak zeer lang, omdat iedereen een hoop dacht, maar weinig zei. Beide par-tijen waren het er over eens, dat de Sheik een goed sheik was, dat de in-stellingen in het land niet veranderd mochten worden, dat het ombrengen van personen gemotiveerd was, als minstens 1000 menschen dat ple-zierig vonden, enz. Maar over de kwestie van het uitbetalen van de gelden werd niet gesproken, omdat dit den staatsvorm aantastte.

Mocht het volk iemand ombrengen, die door den Sheik duidelijk bevoorrecht werd of moest het lijdelijk aanzien, dat tegen alle beginselen der democratie in, tegen de algemeene stemming onder het volk ge-handeld werd? Dit was de strijdvraag. De rechter stond voor een moei-lijk parket en na lang denken stelde hij het volk in het ongelijk.

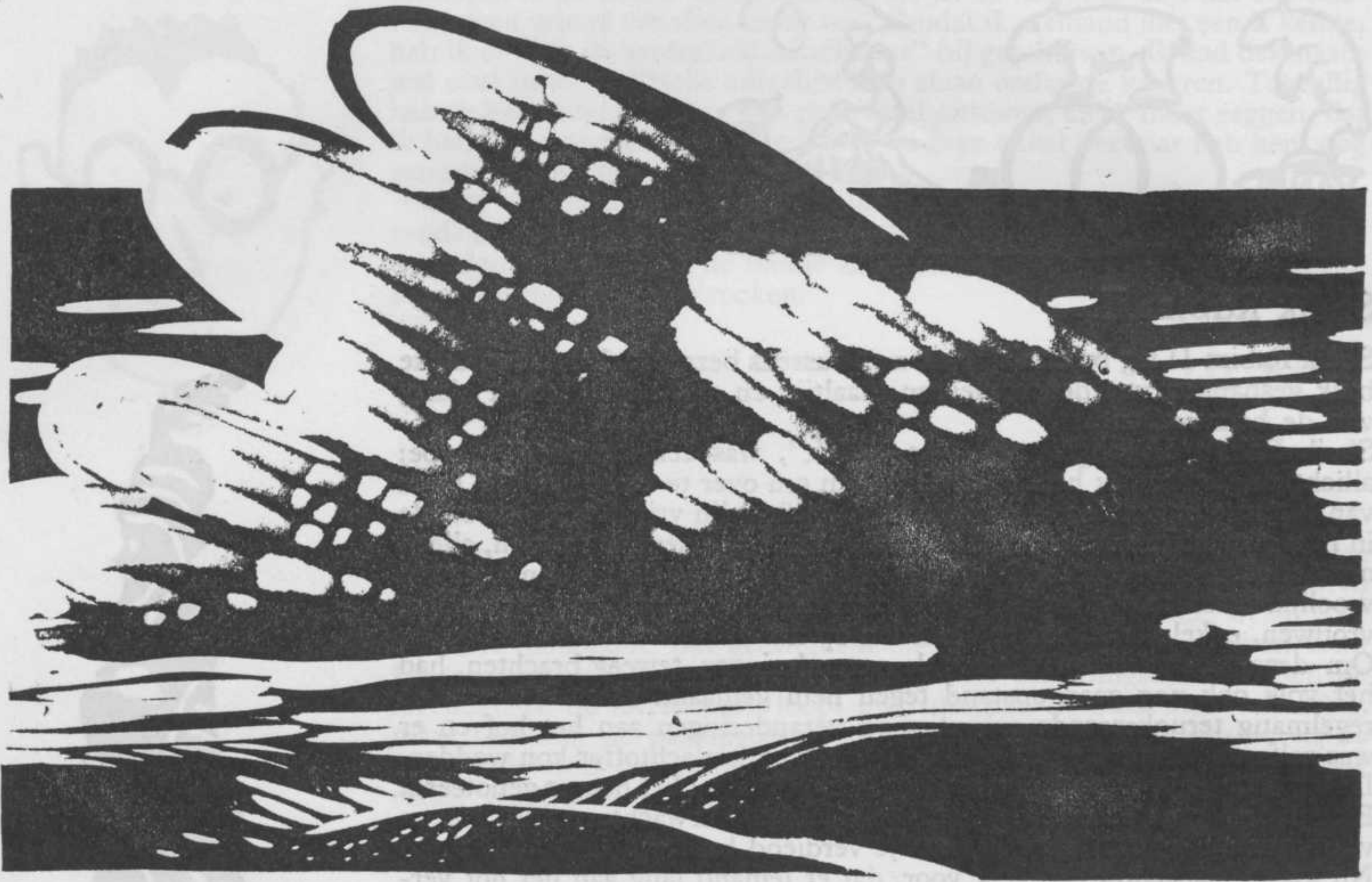
Hierover ontstak Rabim II in een hevigen toorn en hij benoemde den rechter oogenblikkelijk tot zijn particulier raadgever. Dit beteekende ge-woonlijk een week, om de laatste dingen met de familie en nabestaanden te regelen.

Maar tot ieders verbazing bleef de rechter leven en werd streng door den Sheik bewaakt. Wat was nu het geval? De rechter had namelijk met den Sheik gewed, dat, zo lang hij bij hem bleef, de Sheik zou blijven leven. De Sheik dacht hierover lang na en zei:

„Goed, ik neem de weddenschap aan en zal je laten leven om te kijken of je gelijk hebt, maar ga nu wat suikergoed uit de harem voor me halen.”

De I.

MUZIEK: R. JONCKHEER

TEKST: G. DE JOSSELIN DE JONG

De Dood.

Op de dag, dat ik verjaarde,
Was het donker op de aarde,
En de geest die naar mij staarde
Was de Dood.

Op dien dag deed ik examen,
Professoren heulden samen
Wat ik hen daar zag beramen
Was mijn Dood.

Ik wilde weg, naar buiten hol ik
Voor mij uit een donderwolk
Ik zie een koe, die men pas molk
Nu reeds Dood.

Ik wilde iets in mijn knoopsgat steken
Maar voor de regen door kon breken
Was die bloem reeds lang bezweken
Hij was Dood.

In de huizen, in de kerken
Zie ik nog de mannen werken
Maar wat ik alleen kan merken
Is hun Dood.

In de kroeg waar ik dat leng ken
Kan men toch geen bier meer schenken
Want het bier kan niet meer denken
Het is Dood.

Daar is de bliksem, die komt kijken
Ik zag hem langs de dijken strijken
Maar een toren moest bezwijken
Voor die Dood.

Ik wilde niet vreezen en niet hopen
Ik kon alleen maar verder loopen
En de nacht kwam aangeslopen
Met de Dood.

Er was geen maan of stergeflonker
Ik kon slechts tasten in het donker
Ik verging haast, o, het stonk er
Naar de Dood.

Ik zag een hond, die lag te sterven
Maar hoe kon ik z'n gunst verwerven
Hij lag toen reeds te bederven
Voor zijn Dood.

Ik kwam door steden en door straten
Waar men de kroegen had verlaten
En men vocht tegen soldaten
En de Dood.

Ook de vromen zijn geschrokken
Hun gezichten zijn vertrokken
Want er luiden nooit meer klokken
Die zijn Dood.

Er slopen schimmen van verdachten
Langs de kanten van de grachten
En ik ried hun gedachten
Over Dood.

De riolen braakten rampen
Maar ik zag niets van die dampen
Want de lichten van de lampen
Waren Dood.

Op de schepen in de haven
Moest men zooveel man begraven
Dat zich niemand meer kon laven
Dan de Dood.

Op de natte koude wegen
Sloeg en kletterde de regen
Ik zag slechts lijken nog bewegen
In hun Dood.

Ik kon mij nergens meer vertoonen
Of de Dood stond mij te honen
En hij kon mij slechts beloonen
Met de Dood.

Ik wou deez' aarde maar verlaten
Die ik zoo begon te haten
Maar de Dood mocht niet meer baten
Die was Dood.

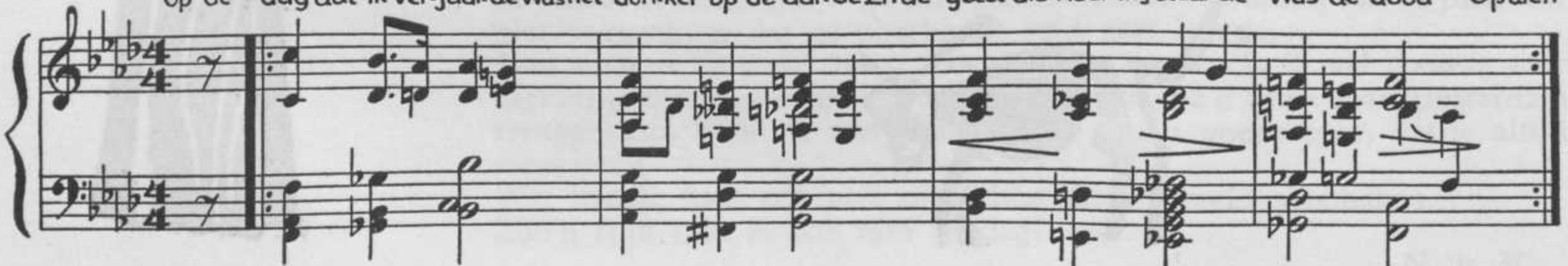
ANDANTE DOLOROSO

ZANGER

op de dag dat ik ver-jaar-de Was het don-ker op de aar-de. En de geest die naar mij staar-de Was de dood Op dien

PIANIST

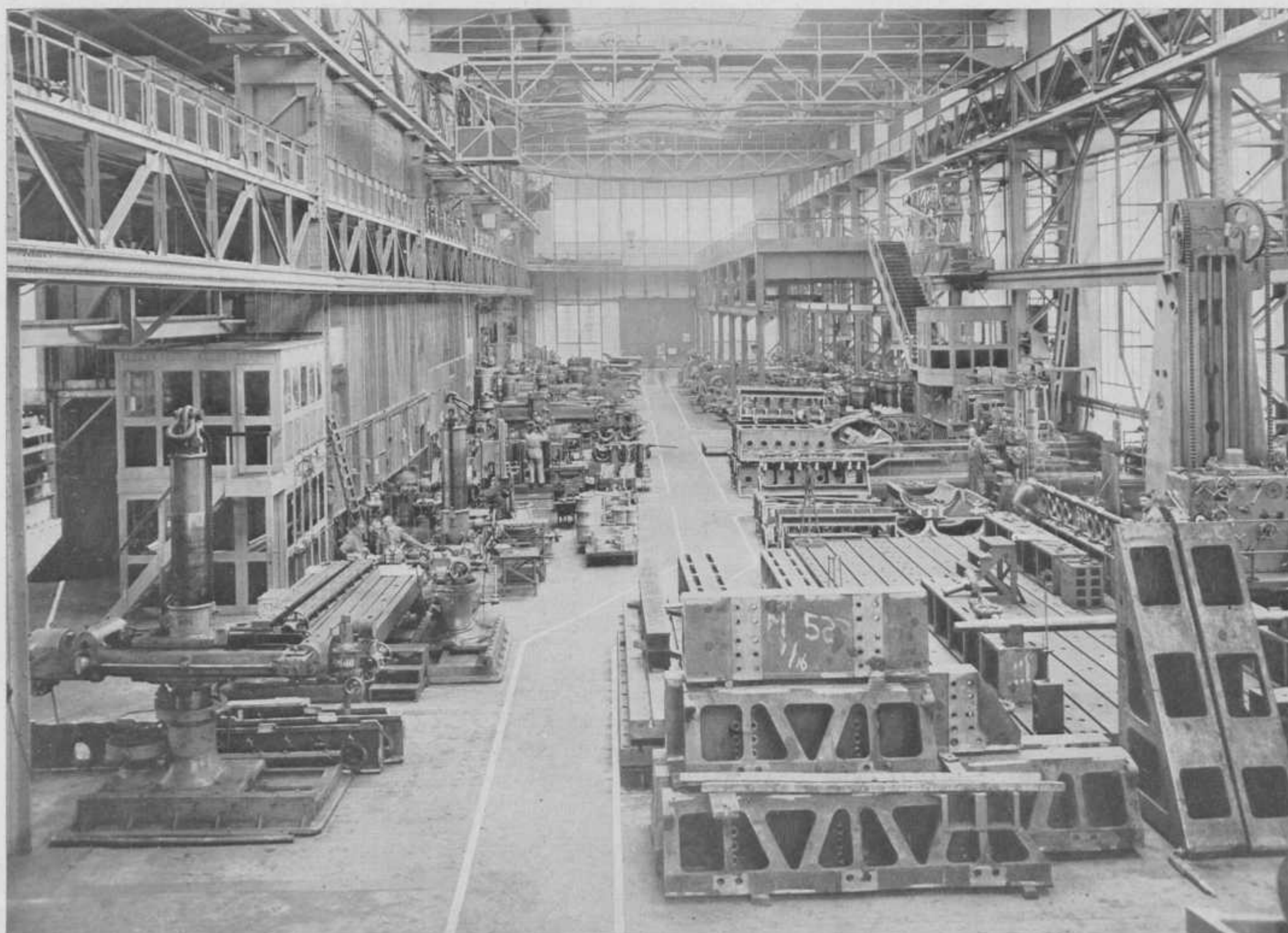

HELLINGEN I, II EN III.

**MACHINEFABRIEK & SCHEEPSWERF VAN
P. SMIT Jr. N.V.
ROTTERDAM**

Licentiehouders van Burmeister & Wain's Dieselmotoren

MACHINEFABRIEK II.

Kon. Mij. „De Schelde”

Scheepswerf, Machinefabriek en Constructiewerkplaatsen te Vlissingen

K. L. M. Foto-Copyright

2500 WERKLIEDEN • 360 AMBTENAREN • 32 HECTAREN

Arbeidsprogramma

Stoom- en motorpassagierschepen

Stoom- en motorvrachtschepen

Kanaalbooten

Kruisers

Torpedojagers

Flottieljevaartuigen

Onderzeebooten

Scheepsstoomturbines

Landstoomturbines

Scheepsdieselmotoren

Stalen Bruggen

Constructiewerken

Sluisdeuren

Scheepsstoomketels

Landstoomketels

Pijpleidingen

Chemische apparaten

IJs- en koelmachines

Vliegtuigen

Superieur.

Ik sta op het punt geëxamineerd te worden in het laatste vak van het laatste examen van mijn studie. Dat dit vak tevens het grootste en moeilijkste is, was voor mij nog geen beletsel, het in twee uren onder de knie te krijgen en dat, zonder er college in te hebben geloopt. Trouwens, gedurende de zes jaren, in Delft doorgebracht, heb ik totaal niet meer dan een honderd uren besteed aan studeren, teekenen, etc. en steeds met succes. Men kan zich dus voorstellen, tot welk een weerzinwekkende hoogte en rijpheid mijn geest zich in die jaren moet hebben ontwikkeld! Nooit echter heb ik mij in torentjes van superiorditeit gehuld, integendeel mij altijd domweg van den domme gehouden (met bier en zoo), een en ander om mijn medemenschen niet te kwetsen. Ik beschik namelijk naast mijn zeldzame gaven over een uiterst goed hart, zooals dat een genie past!

Daar meldt mij de bediende aan bij professor A., hoogleeraar in de gastrocardionomie. Binnen tredend lach ik den geleerde minzaam toe, waarop hij opstaat en het bekende „Neemt U plaats, mijnheer K” uitspreekt. Op mijn voorstel, om bij het open raam te gaan zitten, opdat wij tezamen van het heerlijke weer kunnen genieten, gaat hij juichend in.

„Misschien, mijnheer K., kunt U me wel iets vertellen over de profylaxis van coërcatieve X-stralen?”

„Zeker, zeker, waarde professor, daar heb ik geen enkel bezwaar tegen: Zooals U weet, heeft destijds Prof. Smith van de Harvard proeven genomen met een geladen heiligbeentje van een alligator”

„Ja, ja, juist,” doet de kleine docent nerveus, „eh”

„Zegt U 't maar,” glimlach ik geruststellend.

„Ja, die heiligbeentjes, waren die, hadden dieeh?”

„Ha, ha, ha,” lach ik nu gul, „dat is nou weer net iets voor U, om zoo iets te vragen, een echte A-vraag!” En smakelijk schateren we 't nu beiden uit, waarbij Prof. A. bijna een kuiteflikker schiet.

„Maar om nu weer ter zake te komen,” vervolg ik dan, want ik heb haast, „toen ik verleden jaar gedurende mijn studiereis naar Washington met Smith de kwestie besprak en ook eenige proeven nam, liet het oscillogram duidelijk een derde-harmonische zien in de beweging van het staartbeentje en dat bij de normale afscheiding van cloaca-dril. Hierop transponeerde ik het diertje van het z-vlak naar het gi-vlak”

„.?”

„Pardon?”

„Oh, ik bedoel maar”, begint het kereltje nu werkelijk te beven. „Zullen we het dan hier maar bij laten, professor!”

Als ik een paar minuten later langs de Provinciale Vaart wandel, bedenk ik, dat ik deze keer wel wat minder minzaam ben geweest, dan mijn gewoonte is. Ik wijt dit echter hieraan, dat het hoogleeraartje wel op verrassende wijze in scherpzinnigheid, ja, in genialiteit mijn persoon benaderde! Twee dagen later sloop ik mij in met het ingenieursdiploma op zak naar New York.

Hier aangekomen, besluit ik geheel te handelen volgens het recept van Piet Hoogervorst:

Ik stap een fabriek binnen, waar bij den ingang een bordje hangt met „engineers wanted” erop.

Prompt stap ik zonder kloppen en met hoed op het glas-stalen cabinet van den „manager” binnen. Deze zit met strooehoed op, sigaar in z'n scheeven Amerikaanschen prollenbek en in hemdsmouwen achter een rommelig bureau-ministre.

De „boss” zegt: „Whad'yer-wan?”

Ik neem een sigaar uit het openstaande sigarenkistje en terwijl ik deze opsteek, antwoord ik:

„I wanna job!”

De „boss”: „O.K.”

Dit dan is voor mij het begin van een soort meteor-carrière.

E. A. K.

Dag lezer!

Ik, ik lach me rot; ik heb toch zoo ontzettend veel plezier. Tjonge, tjonge, wat een gijn, wat een keet. En een menschen, en vlaggen, en muziek! Whoopéee! Dag lezer, dag beste lezer, hoe gaat het er mee? Ik zei en ik vroeg U, hoe of het U màakte. Ja, U lacht, U glimlacht, U grijnst, U schàtert. Dag, gezellig troepje losbandigen, uitgelaten loltrappers, bonjour feestvierders. Muziek! Muziek! Vooruit dan toch. Is t-ie even goed? Een juin, en een rotzooi, en een pret. Juist, maak er maar een festijn van! Hé daar, jij, loop eens op je handen. Ja, zoo gaat ie lekker! Nee, viezerik, van je neus afblijven. Mooi zoo, en spartelen met de beenen maar, en de mond open, zingen en schreeuwen van de gijn. Allemaal! Juichen allemaal! Ja, zoo mag ik het hooren. La, la, la, la, wat een heerlijk lawaai, wat een uitbundig geklinkklank. Zoo zal het zijn, en zoo zal het blijven!
Goedenmorgen, goedenmiddag, goedenavond lezer!
Tralala, tralala, luistert U nog? Nou, let dan op, verdomme. Ik ga U een verhaaltje vertellen.

Ik liep eens op straat. U kan zich dat indenken, hè? Zoo maar rustigweg op straat. Heerlijk genoegelijk. Het was mooi weer. Het zonnetje scheen aan den helblauwen hemel, en de lucht was blauw. Och, och, wat was die lucht blauw. Ik wandelde met mijn handen in de zakken, en was kalm en bezadigd. Maar toch opgewekt, hoor! Zoo losjesweg vroolijk en plezierig. Ik keek nergens naar, en dacht nergens aan. Tenminste, ik dacht, dat ik niet dacht, maar ik dacht wel. Daarom juist was ik zoo vredig en contemplatief, zoo naar binnen gekeerd rustig comtemplatief. Het eene been voor, 't andere naar voren, dan weer het eene; mijn handen nog steeds weggestopt; bedaard slenterde ik verder. U kunt zich dat wel voorstellen, zoo stap, stap, stap, lekker, hoor! Heerlijk!

Verder liep ik langs de gracht en de huizen. Maar zien deed ik ze niet, want ik zag niemendal, zooals ik daar straks reeds vertelde. Ik wist, dat ze er waren, beide, de oude woningen en het stille water. Wat een gerustheid, en wat een rust!

Hiep, hiep hoera, de boel is voor elkander, ha, ha, ha, de zaak is voor elkaar. Schitterend rythme om op te loopen. Loopt U even mee; nou, en avant dan, kerels! Fluiten maar, en een stralend gezicht. — Nog steeds wandelde ik op straat.

Pats! Een klap op mijn schouder, een grijnzend smoel.

„Maar, mijn beste kerel, wat ben ik blij jou weer te zien, hoe gaat het er mee?”

Weet U, wie dat was? Het was mijn allerbeste vriend. Die lollige, die grapjas.

„Lekker, dank je wel.”

„O, meneertje, meneertje, als jij eens wist, wat ik in dien tijd, dat ik jou niet heb gezien, beleefd heb.”

„Zoo, zoo, is het veel?”

„Och, mannetje, ga jij eens op je hoofd staan; kan je dat tien minuten achter elkaar?”

„Nee, nog niet.”

„O juist, precies, heel goed, professor; nou, ik kon het ook niet, maar ik heb het gepresteerd, gepresteerd, zeg ik je, niet letterlijk, maar figuurlijk; wat ik doorgemaakt heb, is meer dan tien minuten onderste boven staan.”

„Heel jammer voor je.”

„Ja, kijk eens, goede vriend, hier op straat kan ik je mijn relaas niet vertellen, ga maar even mee naar de Societeit, dan zal ik je daar een chronologisch overzicht geven van de diverse gebeurtenissen.”

Daar gingen we, en onder me waren de keien, en langs me schoven de menschen.

Ik werd pathetisch, waarlijk pathetisch. Ontroerd richtte ik het woord tot mijn allerbesten vriend:

„Hans, dierbare kameraad, mijn adem stukt me op het oogenblik in de keel, het klamme zweet zie je parelen op mijn voorhoofd, en dat alles, omdat jij met taaie volharding en een niet te blusschen enthousiasme je jarenlang een deel van je studie hebt eigen gemaakt met een nu bekroond resultaat. Als een denker, als een wijsgeer ben je de studie begonnen, en zoo zul je hem ook beëindigen. Jij, de filosoof, hebt door de dichte nevels, die ons omringen, een licht geworpen op het vraagstuk, hoe en waarom ethisch te zijn. Beste kerel, ik ben het volkomen met je eens. Alcohol en losbandigheid hebben reeds vele levens verwoest van hen, die anders misschien een sieraad voor onze maatschappij hadden kunnen zijn. Hans, daar ga je, op je levenshouding, hoor!”

„Dank je, Jan, dank!”

Arm in arm huppelden we verder.

Op de Societeit vertelde hij mij zijn verhaal.

En gelachen dat we hebben!

„Pa!”
„Ja, m'n jongen.”
„De feestwijzer van 't Lustrum is uit!”
„Zoo, zoo.”
„Wilt U hem niet even zien?”
„Nee, leg hem maar neer, ik heb nu geen tijd.”
„Maar het volledig programma staat er in.”
„Prachtig.”
„En de prijzen van het Spel.”
„Die weet ik nu zoo langzamerhand al.”
„Wilt U hem toch niet even zien?”
„Nee, heb ik gezegd, ik heb 't te druk.”
„Geeft U me dan even één riks, dan ga ik zoolang een biertje drinken op de Pier.”
„Maar een biertje kost toch geen f 2.50?”
„Nee, maar die smurrie die Loekie drinkt wel.”
„Wie is Loeki.”
„Mijn Lustrum-dame.”
„Jou, wat!”
„Mijn Lustrum-dame.”
„Wat ze tegenwoordig al niet verzinnen!”
„Bestonden er dan vroeger geen Lustrum-dames, Pa?”
„Wat deksel, in mijn tijd ging je als tweede nog niet naar 't Lustrum.”
„Hoeveelste jaars was U toen tijdens het Lustrum, Pa?”
„Welk Lustrum?”
„Uw eerste Lustrum.”
„O, toen . . . laat eens kijken, derde geloof ik.”
„Dus U mocht er maar net heen.”
„Wel neen jongen.”
„En had U toen een Lustrum-dame?”
„Schei nu eens uit met je gezanik.”
„Ja, Pa, dadelijk, ik wilde alleen nog weten of U toen met Ma naar het bal bent geweest.”
„Met Ma!? . . . wat Donderdag, schiet op, zie je dan niet dat ik het druk heb?”
„Dus niet . . . maar toch wel met een meisje.”
„Natuurlijk, en hoepel nu op.”
„Ja, Pa.”
„Nu ga dan.”
„Ja, maar ik kreeg nog een riks.”
„Vlegel.”
„U hebt 't beloofd.”
„Daar herinner ik me niets van.”
„Pa gaat U naar de Reunie?”
„Begin je weer?”
„Nee, Pa.”
„Prachtig, hier heb je een gulden maar zorg nu dat ik je niet meer zie.”
„Ja, Pa, maar nu we 't toch over financiën hebben, wilde ik U vragen of U mijn maandgeld met 't oog op het Lustrum over de maand Juli wilde verdubbelen . . .”

(Geluid van brekend glaswerk). de L.

J. K.

Luchtfoto K.L.M.

DE VRIES ROBBÉ & Co. GORINCHEM

STAALCONSTRUCTIES

Gebouwen
Staalskelets
Loodsen
Vliegtuighangars
Overkappingen
Hoogspanningsmasten
Bruggen
Tanks

GEPERST STALEN
DEURKOZIJNEN

STALEN

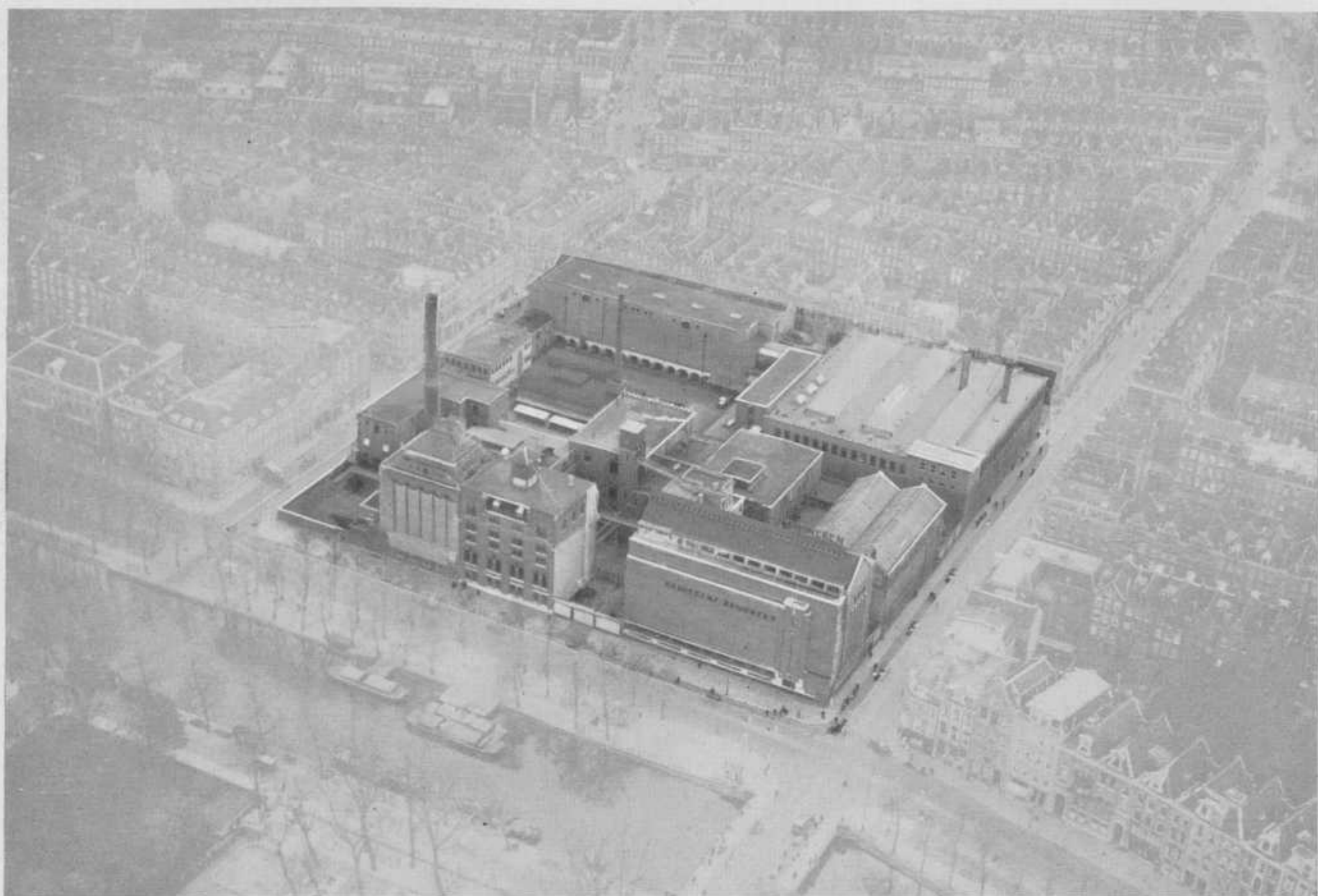
Ramen
Deuren
Gasdichte Deuren

BRONZEN

Ramen
Deuren
Winkelpuien

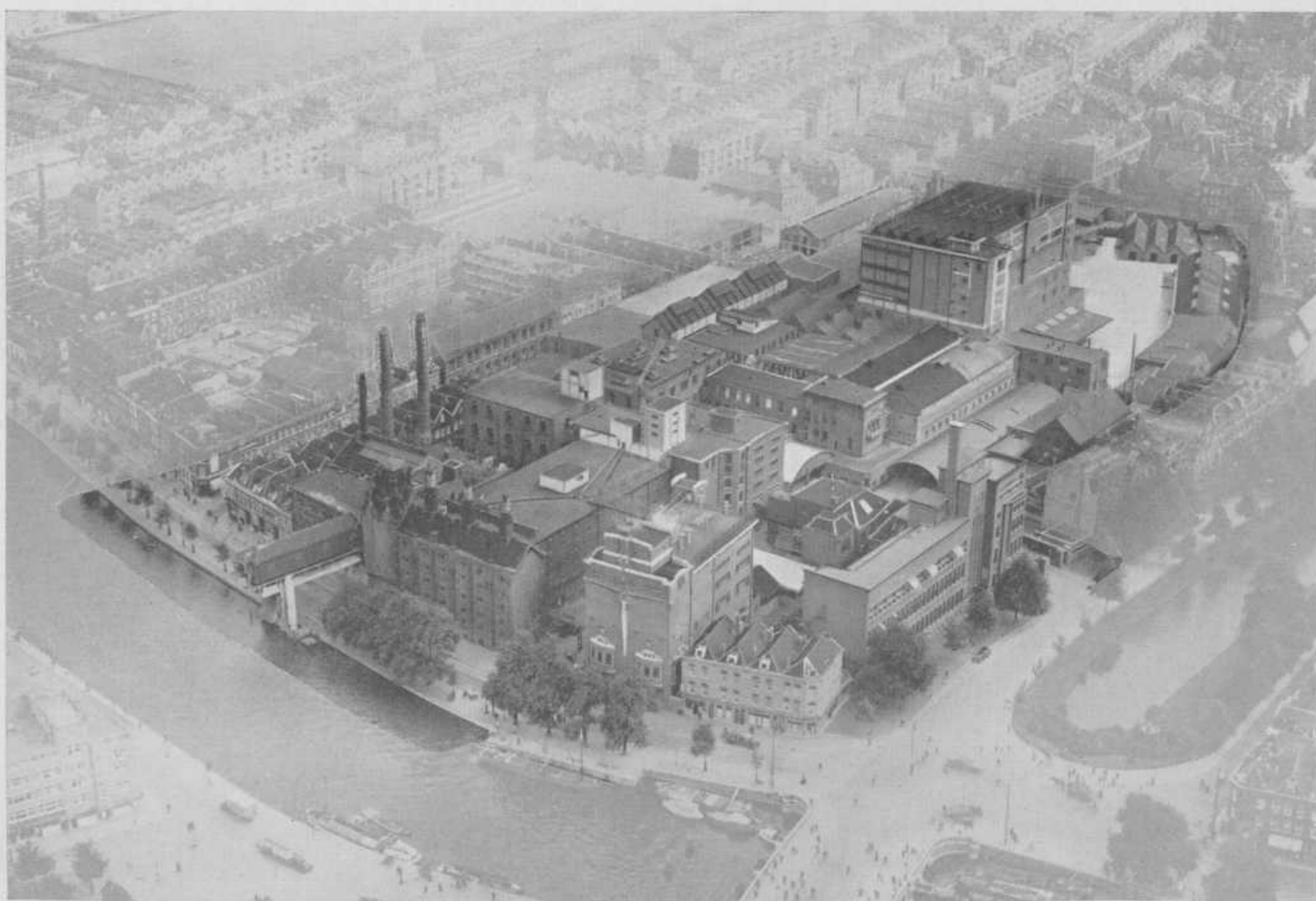
ROESTVRIJ STALEN
WINKELPUIEN

HEINEKEN'S BROUWERIJEN

LUCHTFOTO K.L.M.

AMSTERDAM

LUCHTFOTO K.L.M.

ROTTERDAM

AGENT VOOR DELFT:

J. T. POST

VROUWJUTTENLAND 14, DELFT – TELEFOON No. 92

Le Bal.

Meneer Glazer gaat naar het Lustrum.

Hij is een man van goede positie, een vrouw en twee kinderen en hij is best tevreden.

Het is gek, maar uitgerekend eens in de vijf jaar herinneren we ons, dat we in Delft hebben gestudeerd, dat we dààr hooren en dat we dus nog eens lekker als van ouds . . . ja, wat van ouds? . . . Dat weten we zelf ook niet, maar met het Lustrum zullen we eindelijk weer eens lekker als van ouds.

En met de vrindjes, ja, natuurlijk, met de vrindjes, Loman, Grietenhuis, oude Peer, Gerritjan en natuurlijk Manus. We hebben ze in jaren niet gezien en ook nooit meer iets van hen gehoord, maar nu, ja nu, met het Lustrum!

Mevrouw Glazer en de kinders logeeren bij tante Pleun op de Veluwe, de hond is naar de kennel gestuurd en nu is het Vrijdagavond. De weledelgestrenghe heer ir. P. C. Glazer, w.i., zit moederziel alleen in zijn huiskamer onder de leeslamp. Het boek over de vijf laatste uren van Oostenrijk ligt op zijn knie, een Alvana heeft hij in de hand, vest en broek zijn losgeknoopt om het rond gegeten buikje.

Morgen is het Lustrum.

Niemand van de vrienden heeft hij geschreven over zijn komst. Dat moet een verrassing blijven. Stel je voor, hij is twintig jaar niet meer in Delft geweest. Geen poot in Delft gezet. Hoe bestaat het! Net iets voor Glazer, om dan ineens weer op te duiken. En dan te doen, of er niets is gebeurd, of twintig jaren van je leven maar een dag waren.

Ja, ja, dat zullen ze zeggen tegen elkaar en zóó zal hij ook doen. Heel gewoon, bij het binnenkomen: Hallo kerels, Jongen, jongen, je bent gegroeid. Geef mij een oude klare . . . Dan zou de gezelligheid vanzelf wel komen . . . Zou hij nog even een paar vieze grappen nakijken? . . . Of nee, dat is ook niet nodig.

Ze zullen het er weer eens lekker van gaan nemen.

Aan diners, lunches en alle bijeenkomsten gaat meneer Glazer meedoen, zonder mankeeren; dronken dat hij wezen zal . . . Christus, ze zullen hem herkennen, hoor! Net als bij zijn afstudeeren . . . Godallemachtig, wat heeft hij hem toen geraakt . . .

In Delft speelt zich de officieuze opening van het Lustrum af, zonder reunisten, zonder gasten in eigen huis. De President van den Senaat houdt zijn rede, wie niet repeteert voor het Spel is aanwezig. Er is muziek en het D.S.C. viert in blijde verwachting feest.

Meneer Glazer begint om tien uur in zijn eentje aan de whisky, leest nog een stukje over Oostenrijks laatste stuip en gaat te bed.

Op het hoofdkussen ligt de correspondentie: het Senatorendiner, het Commissarisdiner, de bijeenkomsten van Tubantia, het Keldertje, Gothiek, de Nachtegaal, Boa, de kaarten voor het Spel, de Tooneelopvoering, het Concours hippique, overal gaat meneer Glazer naar toe. Zonder vrouw, met de vrindjes. Morgen begint het met de intocht.

Zelf heb ik geen zin in al die dingen en ik laat Glazer slapen. Morgen, dat is Zaterdagavond om een uur of één, vind ik hem in de toiletten van de Societeit. Hij is een vod, hij is als een aap, hij is pinnekensvet.

„Kom nou, oude heer, sta onze latrines niet zo te bevuilen. Feesten moet je, je bent hier niet om te kotsen gekomen!”

„Kerels, laat me met rust. Ik ga dood!”

Als hij nog denken kon, met al die golvende muren en deuren voor zijn oogen, zou hij denken aan gister, aan zijn behaaglijk bed, aan de laatste uren van Oostenrijk . . .

Meneer Glazer kotst en als hij leeg is en bijgekomen, gaat hij weer naar binnen en bestelt één pils.

„Vader, wat heb je met jezelf gedaan,” zal de vrouw zeggen Donderdag als ze hem weer ziet. Ja, ja, maar dat is eerst feesten. Jaren niet zoo geweest . . . Hoe geweest? . . . Nou, zóó . . . Ha, ha, hij is vetjes. Rinus, Wouter, Cor, Johan, Jacobus, Gerrit, Janklaassen, rotzakken, vooruit pils, Pils!!

„Sjeblijf, meneer.

Hop, . . . hopla, op is 't ie. Eèèèh. Lustrumpje meneer. Heidaar, hier die sigaar. Die is van mij. Hiier, zeg ik.

„Zeg, oude zak, ben je nu heelemaal bedonderd. Wil je mijn das loslaten!”

„Kom jij der eens bij zitten, broekje. Heb je alweer haar op je kop . . .”
Paats.

„Hè, wat is dat nou, wou jij eens even lekker tegen de wer . . . Ha, die . . . verrek, hoe heet die vent nou ook weer . . .”

„Ha, die Cornelis, kerel, wat ben jij dik geworden!”

’t Is toch verdomme grauw, meneer Glazer herkent zijn eigen clubgenooten niet meer. „Hoe heet die schoft toch ook maar weer . . . wacht eens . . . Zeg, wie ben jij, kom er eens bijzitten.”

Cornelis Glazer en Gerard Houtzager worden Zondagmorgen om elf uur wakker in den kelder van de Societeit Phoenix.

Meneer Glazer zonder boord, met maar één oog, dat open kan, rillerig en bezweet, met een kop van lood. Meneer Houtzager met het vaste idee, dat hij ergens tegen de zoldering moet zijn te vinden. Hij is zoo licht, zoo licht en allemaal muizen, witte, groote, kleine . . .

’s Avonds is de uitvoering van Tooneel en Apollo.

Om acht uur is meneer Glazer aanwezig op de receptie van het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap. Norit, sherrysoda en een koud bad hebben wonderen gedaan, Zoo’n dicht oog gaat maar zoo vanzelf niet weer open en het klopt een beetje in je kop, maar als het eerst maar wat later is, zal dat ook wel geleden zijn.

In het knoopsgat van meneer Glazers veel te nauwe rok steekt naast de bloem van Bertha het erelidsinsigne, waar hij trotsch op is. Alleen dat transpireeren is afschuwelijk. Zou zijn boord het volhouden? Zoo erg heeft hij het nog nooit gehad. O, ja, receptie.

„Mijnheer de President, ik ben blij, temidden van de feestvreugde van een jubileerend Corps . . .

„Mag ik U mijn dame voorstellen? . . . mejuffrouw Biks van Weede . . . de heer Glazer . . .

„Oh eh, dag freule . . . van Glazer . . . Corps . . . Corps, te midden van een jeugdig Corps Uw dame . . . nee, Uw vereeniging te zien bloeien . . .

„Dag Professor, het bestuur stelt Uw komst zeer op prijs. Mag ik U mejuffrouw Biks van Weede voorstellen?”

Meneer Glazer is weggedreven op de stroom bezoekers. In zijn akelig klamme handen houdt hij het glas eerewijn geklemd.

„Poeh, wat een dorst!” Hij heeft het glas in één teug leeggedronken.

„Een pils!!”

Dat is hem ontsnapt. Zijn open oog ligt te smelten in zijn roodgloeiend hoofd. Niemand schijnt het te hebben gehoord . . . maar die vervloekte dorst . . .

„Dit houdt ik niet langer uit, denkt hij en hij dringt zich in den tuin. In de frischte dwaalt hij rond, als binnen het Io Vivat speelt.

Zoo is een Lustrum, zoo zien de Glazers Delft weer, nadat ze in de Spiegel een gevoelig stukje schreven over de grachtjes, waarbij ze dan werkelijk dachten aan de grachtjes en niet aan de kroegjes, waar ze *Delft* terug zouden vinden.

Ik ga me bemoeien met mijn Dame.

Ook wij hebben met een paar toepasselijke woorden het Bestuur begroet, de voorstelling gezien en nu zijn we bezig onze houding te bepalen.

Het is altijd moeilijk, het gat te vullen tusschen zitten en kijken en zitten en dansen.

„Ben jij ook altijd zoo drinksch, na zoo’n voorstelling,” vraag ik haar met het oog op een verfrissing aan de bar.

„Nee, ik ben altijd meer loopsch,” zegt ze en we gaan naar den tuin.

Op de trappen van de muziektent zit meneer Glazer, alsof hij daar zoo juist was neergestreken. Hij komt op ons toe.

„Jou ken ik,” zegt hij en: „Dag, freule.”

„Dag meneer,” zegt mijn Dame, „wat hebt U een leuk gezicht.”

„Hoe bedoel je, kindje.?”

„Bent U de baas van dat muziektentje?”

„Pils!!”

„Ik vind U toch zoo’n typische meneer.”

„Ja, we zijn maar eens jong, wat jij, meneer Blom?”

„Zeker, Glazer, en je moet hem maar lusten.”

„Zullen wij ons eens lekkertjes gaan verfrissen?”

Met ons drieën vinden we de bar. Natuurlijk wil Glazer weer tracteeren.

„Wat geeft het eigenlijk,” zegt mijn Dame en zijn guldens kletteren over de toonbank.

„Hou de rest maar,” zegt hij royaal tegen mijn vrindje achter de bar.

„Dank u beleefd, meneer,” zegt het vrindje en dan gooien we een trammetje om de één twintig fooi van Glazer.

Ik win. Voor de gulden koop ik nog twee whiskys voor mij en voor mijn Dame. Voor de twintig cent krijgt Glazer van mij een pils.

Dan dansen we wat tango en een slow fox en we zijn Glazer haast vergeten.

„Sorry, ben ik weer schopsch”.

De groote zaal van de Doelen is van top tot teen met platen en bloemguirlandes versierd en in een reusachtige veldbouquet zit het orkest. Veelkleurig licht speelt over de dansenden, afwisselend met het rythme van de dans.

Dit is het Corpsbal. Het lijkt of iedereen hier te gast is.

Thuis gevoelen zich alleen de leden van het gezelschap van meneer Glazer. Hij is op zijn praatstoel. Drie heeren in kotspak zitten om hem heen en voeren een opgewekt discours. Glazers eene oog lacht tranen, hij schatert van de pret.

„Godallemachtig, nee, die is goed!” Hij schuddebuikt van het lachen. „Pils! Jezus, jullie zijn toch nog niks veranderd ook, hij stikt van het lachen.

„Nou, daar gaat hij,” zeggen de cavaliers seuls, als het bier van Glazer er weer staat en . . . floep, daar ligt hij. Glazer is van zijn stoel gekiept als het zand uit een zandkar. De tafel en het bier vallen over hem heen als een lawine.

„Daar ligt-ie. Is 't geen mooie doode?”

„Pils!” schreeuwt Glazer onder het tafellaken.

De muziek gaat door en ook de dans. De heeren bestellen nog drie pils en eigenlijk is er niets gebeurd.

Om drie uur vinden we hem terug achter de ontredderde tafel van het koud buffet. Een servetje heeft hij in zijn boord gestoken. Hij zit en schranst huzarensla met pils.

Met mijn Dame kom ik ook een hapje eten en terwijl we in stilte eten buigt Glazer zich tot mij over:

„Waddun m . . . moordgrijet, hik,” en meteen tettert zijn huzarenlach weer over de tafel.

„Wat zegt U?” vraagt mijn Dame.

„Niks, freule.”

„Heeft U de hik, mijnheer?”

„Zegt U dat wel, Dame . . . Hahahaha, hhik . . .”

„Bah, Don, gij bent vies.”

„Maar dat meen je toch niet?” In het diepst van Glazers oog glimt toch iets aardigs en iets goedigs, dat mij in hooge mate onsympathiek is.

„Zullen wij eens dansen, vieze meneer?”

„Dansen . . . ja, waarachtig wil ik met jou dansen . . . popje. Je bent maar eens jong, wat jij, meneer Blom.

Meneer Glazer danst een wals. Hij stoomwalst een wals, schaterend met mijn Dame. Hij zwiept over de dansvloer en tolt in het rond als het schip van Prikkebeen. Sneller gaat de muziek, Glazer is al niet meer te achterhalen.

Een eerstejaars komt op zijn weg, wordt van zijn partner losgescheurd, een eind meegenomen en in een hoek van de zaal tegen den muur verpletterd.

„Pardon!” jubelt Glazer, die nu aan het andere einde van den dansvloer zijn Hunnendans heeft voortgezet.

Dan plotseling heeft mijn Dame hem laten schieten.

Van alle tegenwicht bevrijd giert Glazer als een vliegende gyroscop door de zaal. In toemelooze vaart schiet hij ruggelings het muziekpodium op, kwakt tegen de piano en blijft in de bloemen liggen.

Ik heb: „Twee Pils! geroepen en met mijn Dame drink ik die in een gemakkelijke stoel.

„Waarom liet je hem schieten?”

„Ik denk duizelig geworden.”

Zoo is het Lustrum en Donderdag, als Glazer thuis ligt en zijn vrouw hem thee brengt en koude compressen voor zijn oog, dan zal ze vragen:

„Man, wat heb je met jezelf gedaan? Heb je zooveel gedronken.”

Dan zal Glazer zachtjes zeggen:

„Ik denk: zoo'n zin gehad.”

En ook dan nog klinkt onverstaanbaar mat uit de kussens:

„Lustrumpje, meneertje . . .”

Het groote Inconvenient.

Als ik deze dag wakker word, komt het omdat de juffrouw tegen haar gewoonte in een ontstellend lawaai produceert tegen de wankel wanden van mijn slaapsalet.

„Meneer! Meneer! U moet opstaan; er is bezoek voor u. Uw Vader is er.

„En 't is al over twaalven.”

Langzaam en moeilijk doorbreekt haar opgewonden stemgeluid de loome sluier van een zwaar-verdroomde nachtrust. Het duurt even vòòr ik me in de geheele situatie heb levendgedacht, maar dan is er meteen ook de volle schrik.

„Mijn God! Vader!” — Met een ruk kom ik overeind en het bed uit. „Ook dat nog,” denk ik en ik heb geen tijd om mezelf te begrijpen.

Weinige oogenblikken daarna sta ik beneden in de kamer waar de zon zijn vroolijke stralen laat spelen over de zorgeloze rommel van een verdwenen dag. In een leunstoel, achter een nauwlijks gelezen krant, ziet mijn Vader bedwongen streng naar mijn haastig gekamde haar en probeert opgewekt:

„Zoo jongen! Ben je daar. Ik ben maar vast wat in 't ochtenblad gaan neuzen. Uit tijdverdrijf. Heb je het gisteren laat gemaakt?”

Ik weet wat hij weet en zwijg dus afwachtend na een korte begroeting. Dan — na eenige aarzeling — als er toch niets komt en de stilte mij te klemmend wordt, probeer ik noodeloos de stemming te verbeteren.

„Ja, het werk ging goed gisteren. Ik ben toen maar wat doorgegaan tot ik suf werd. Toen ben ik op de Societeit nog een biertje gaan pikken. Ik moest toch nog even met Thijs spreken en . . . ja, Thijs was er niet maar 't was er zoo gezellig. Pim deed weer idioot en ik heb een heele tijd met Lucas zitten praten over”

Midden in het betoog overvalt me het besef dat het toch niets helpt, want zelfs al blaak je van geestdrift, dan kan je toch ineens een ontevreden ouder niet duidelijk maken, wat, hoe en waarom één avond op de Societeit groter macht en leven in je kan doen oplaaien dan weken woeste vakstudie. Zijn er dan geen woorden prettig genoeg om een norsch vaderhart te vermurwen? En dan nog het besef en de noodeloze hoop, die daarin is, dat Vader dat toch óók moet weten, want hijzelf was destijds toch ook geen lamleerende zemel.

Maar, ja, de tijd verglijdt en volgens de goedmoedige spreuken op oude kalenderblaadjes word je er wijzer door!

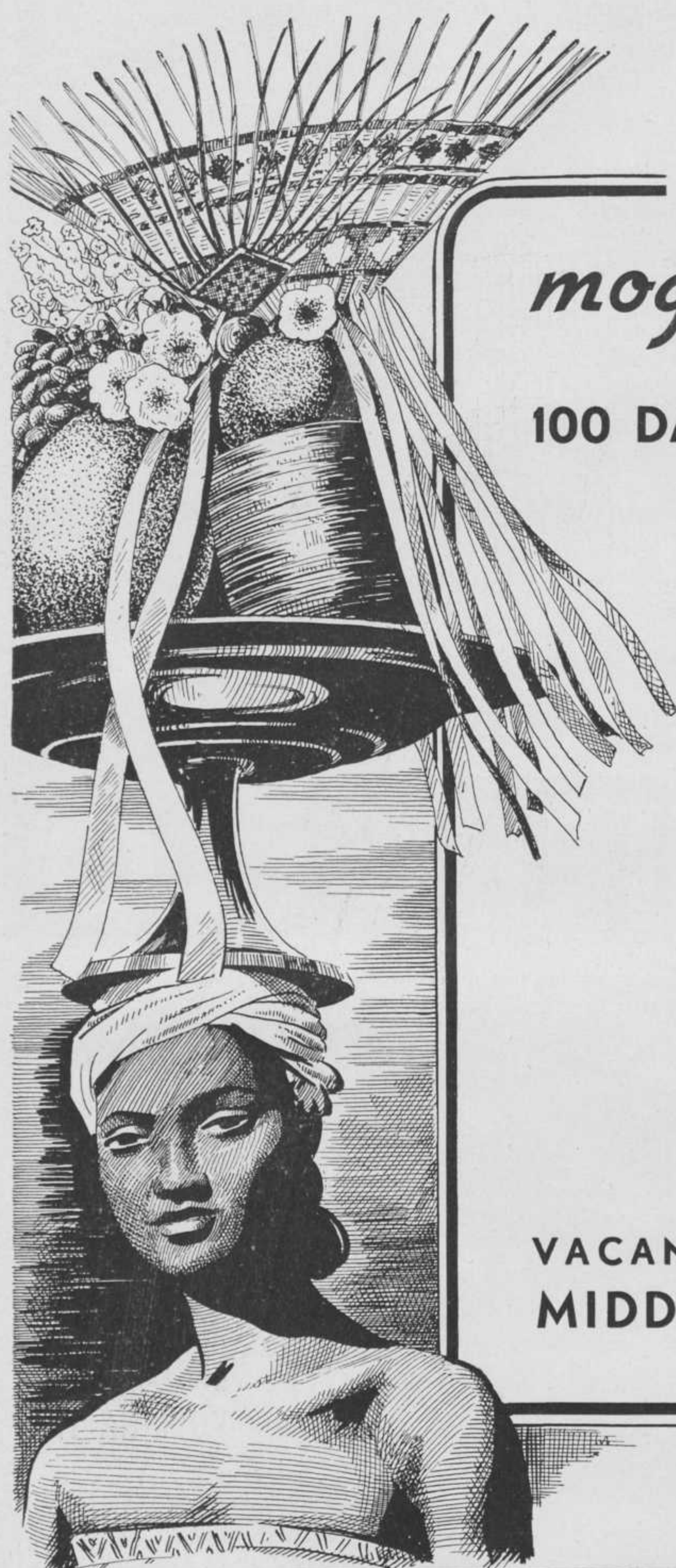
En daarom slikt mijn Vader zwijgzaam de gebakken eitjes, die de juffrouw hem heeft klaargebakken en wil mij die maaltijd niet meer smaken.

En ik weet dat hij met zorg denkt aan het geld, dat ik er al heb doorgelapt en met hoe weinig de jongere broers en zusjes het moeten doen, als ook zij aan de beurt komen.

En toch strijkt er even een glimlach over de dampende koffie als hij tegelijkertijd weer iets in zich voelt vrijkomen van het eigen zorgeloos plezier nu al weer vijfentwintig jaar geleden haast!

En ik bedenk me peinzend dat ik, als ik nu maar niet zoo kort geslapen had, zeker een hoop zou kunnen uitvoeren vanmiddag als hij weer weg zal zijn.

Maar hij is niet weg, en mijn hoofd is als een porseleinen vaas van het fijnste craquelé.

Nieuwe mogelijkheden!

100 DAGEN RETOURBILJET

tegen $1\frac{1}{2}$ x enkele reis-tarief
zoowel voor 1ste als 2de klasse

Reist op dit nieuwe biljet naar
NEDERLANDSCH-INDIË
voor studie, genoeg, familie-
bezoek of zaken.

STUDENTEN RETOURBILJET tegen Enkele Reis-tarief

voor bezoek aan ouders in
NEDERLANDSCH-INDIË

ZES MAANDEN GELDIG

Voor studenten en scholieren
tusschen 12 en 22 jaar

VACANTIE-REIZEN NAAR DE MIDDELLANDSCHE ZEE

ROTTERDAMSCH LLOYD

INLICHTINGEN VERSTREKKEN DE HOOFDAGENTEN

RUYS & CO.

ROTTERDAM - DEN HAAG - AMSTERDAM - BRUSSEL - ANTWERPEN - MARSEILLE - NICE

de plaatselijke Passage-Agenten en de Reisbureaux

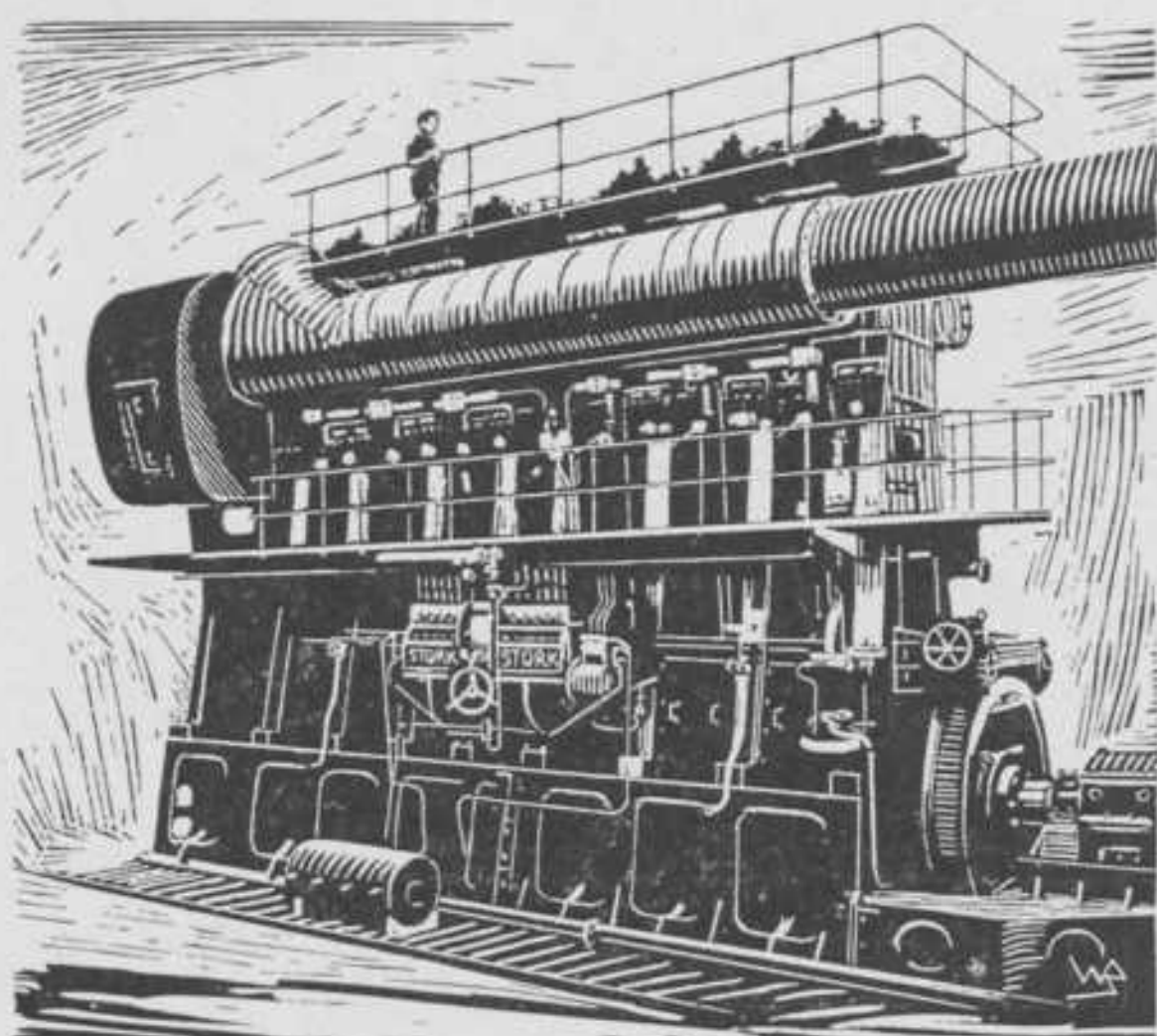
PASSAGE-AGENTSCHAP TE DELFT: REISBUREAU „DELFT”, MARKT 25, TELEFOON 1641

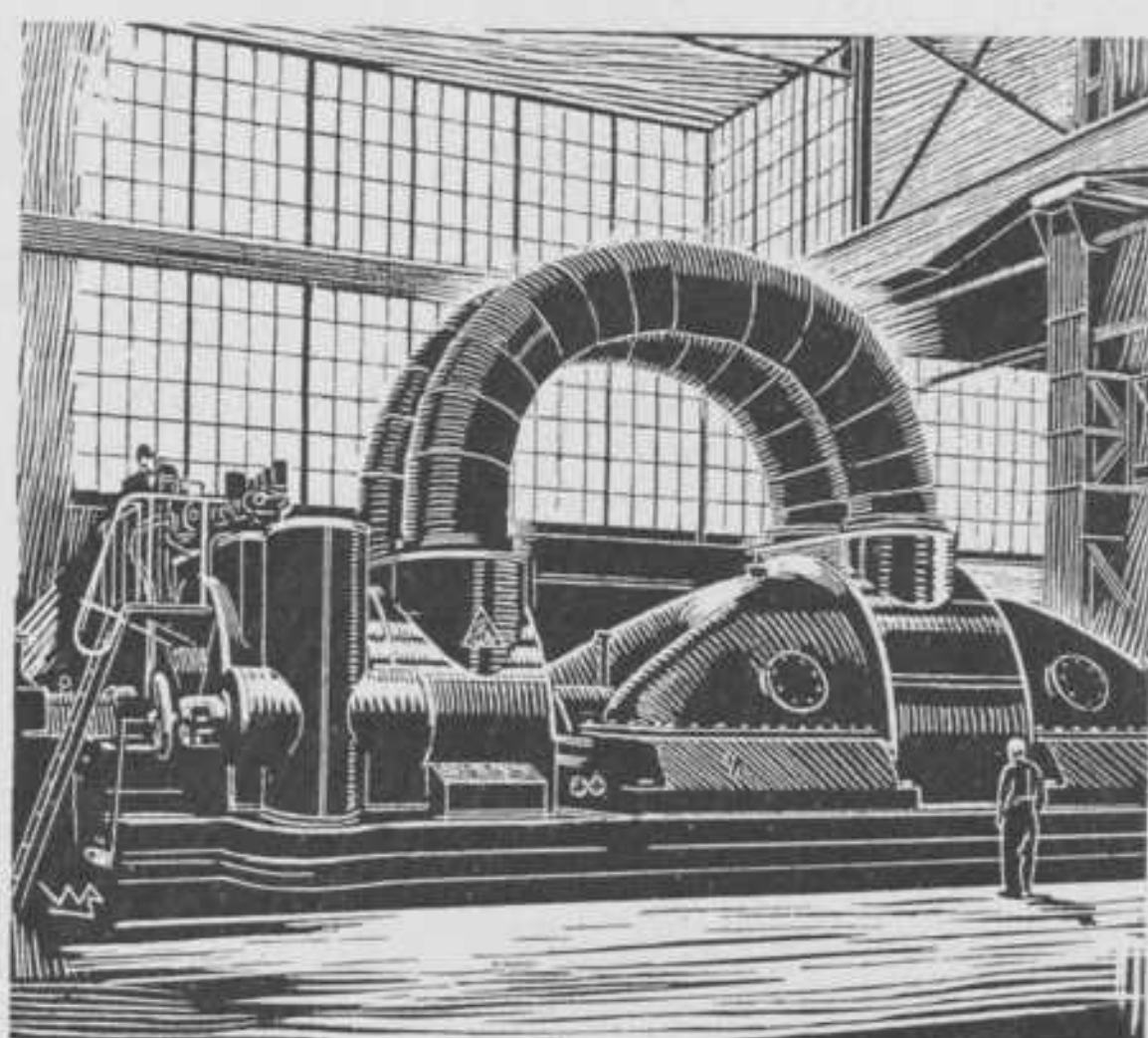
DIESELMOTOREN
POMP-INSTALLATIES
ETC. ETC.

STOOMBURBINES
STOOMKETELS
G I E T W E R K

STOOMMACHINES
A P P A R A T E N
ETC. ETC.

4200 P.K. STORK-DIESELMOTOR

35000 K.W. STORK-STOOMBURBINE

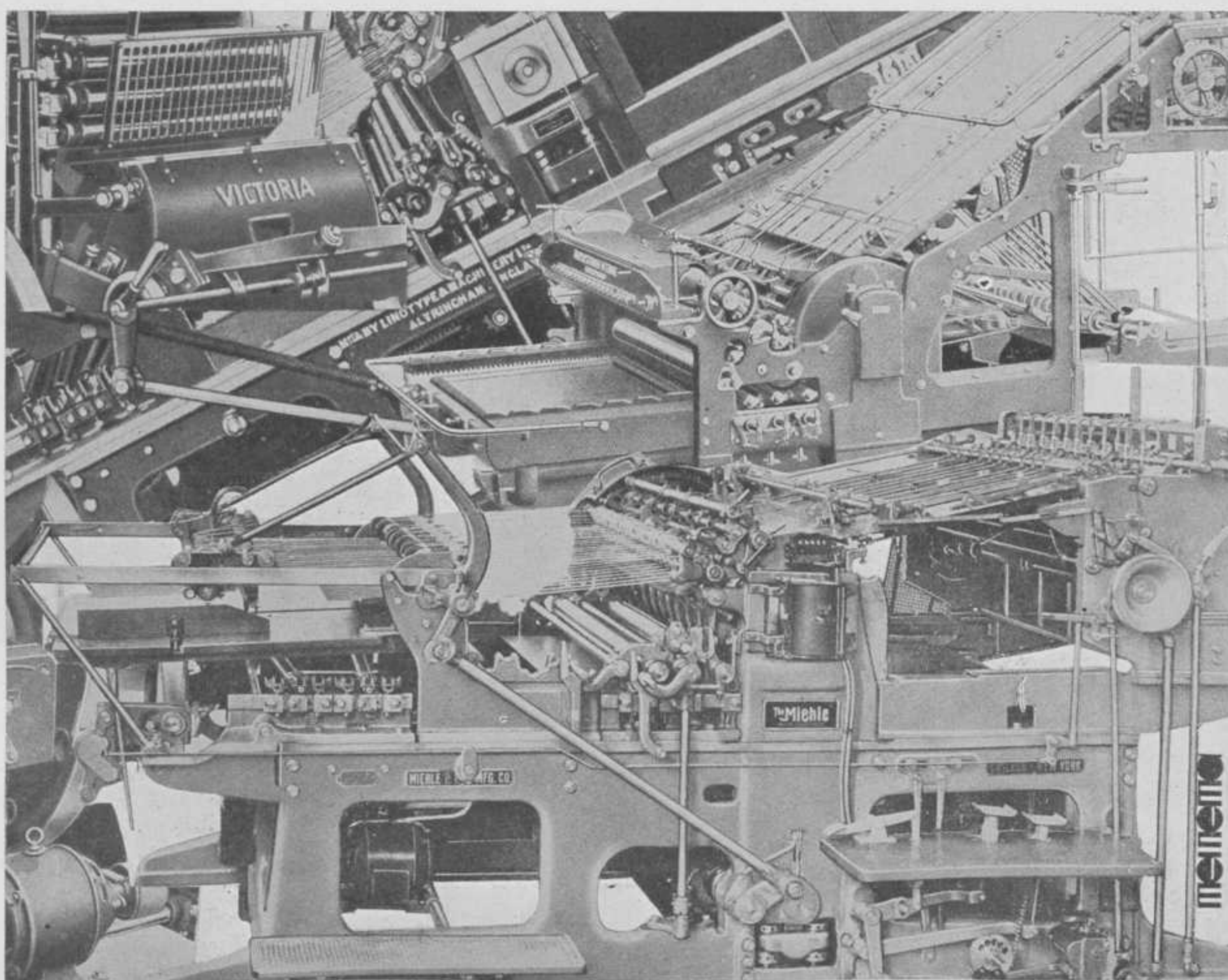
STORK HENGELO

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA

DRUKKERIJ

DELFT

UITGEVERIJ

DISSERTATIES

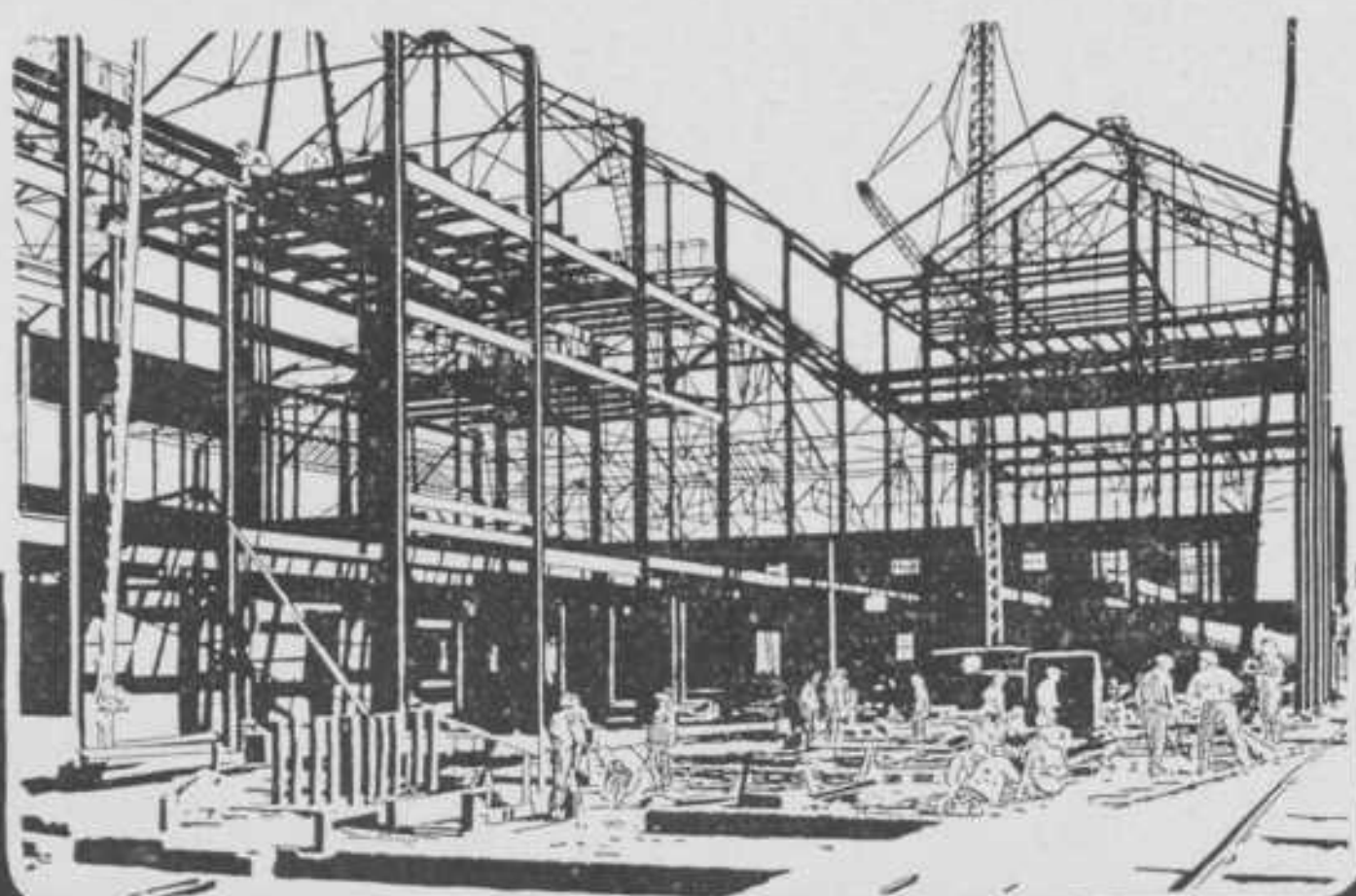
—

INAUGURALE
REDE-
VOERINGEN

—

TECHNISCHE
BOEKWERKEN

IJZERBOUW KRANEN LIFTEN

**NEDERLANDSCHE
STAALINDUSTRIE**

ROTTERDAM
KEILEHAVEN

JRg

OVING ROTTERDAM
AMSTERDAM
GRONINGEN

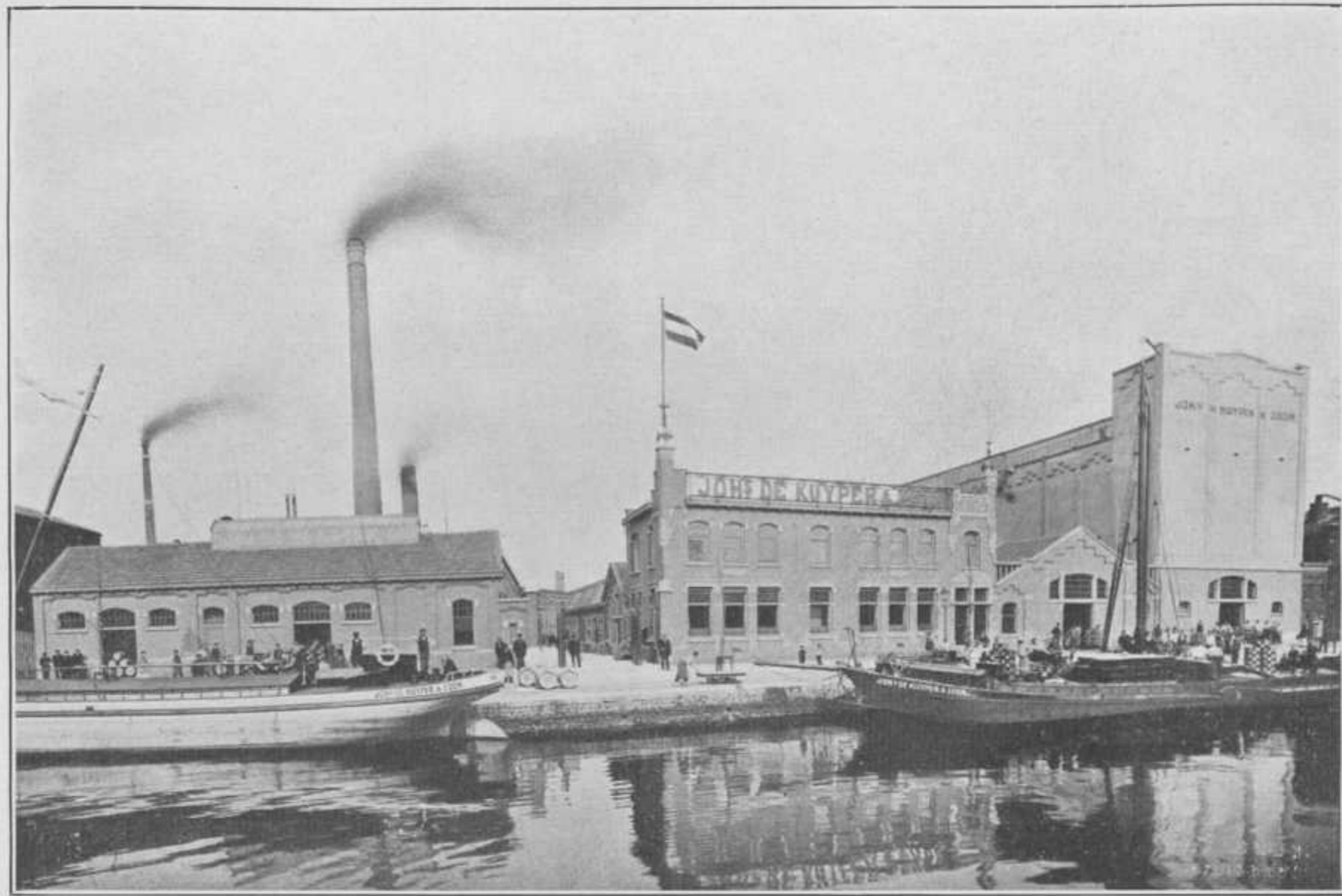
BALKIJZER
BETONIJZER

GEHOTEN IJZEREN BUIZEN
VOOR AFVOERLEIDING

GASPIJPEN
SMALSPOORMATERIEEL

H. E. Oving Jr's IJZER- EN STAALHANDEL N.V.

JOHS. DE KUYPER & ZOON
ROTTERDAM SCHIEDAM

DE KUYPER'S

OUDE JENEVER

VOORBURG

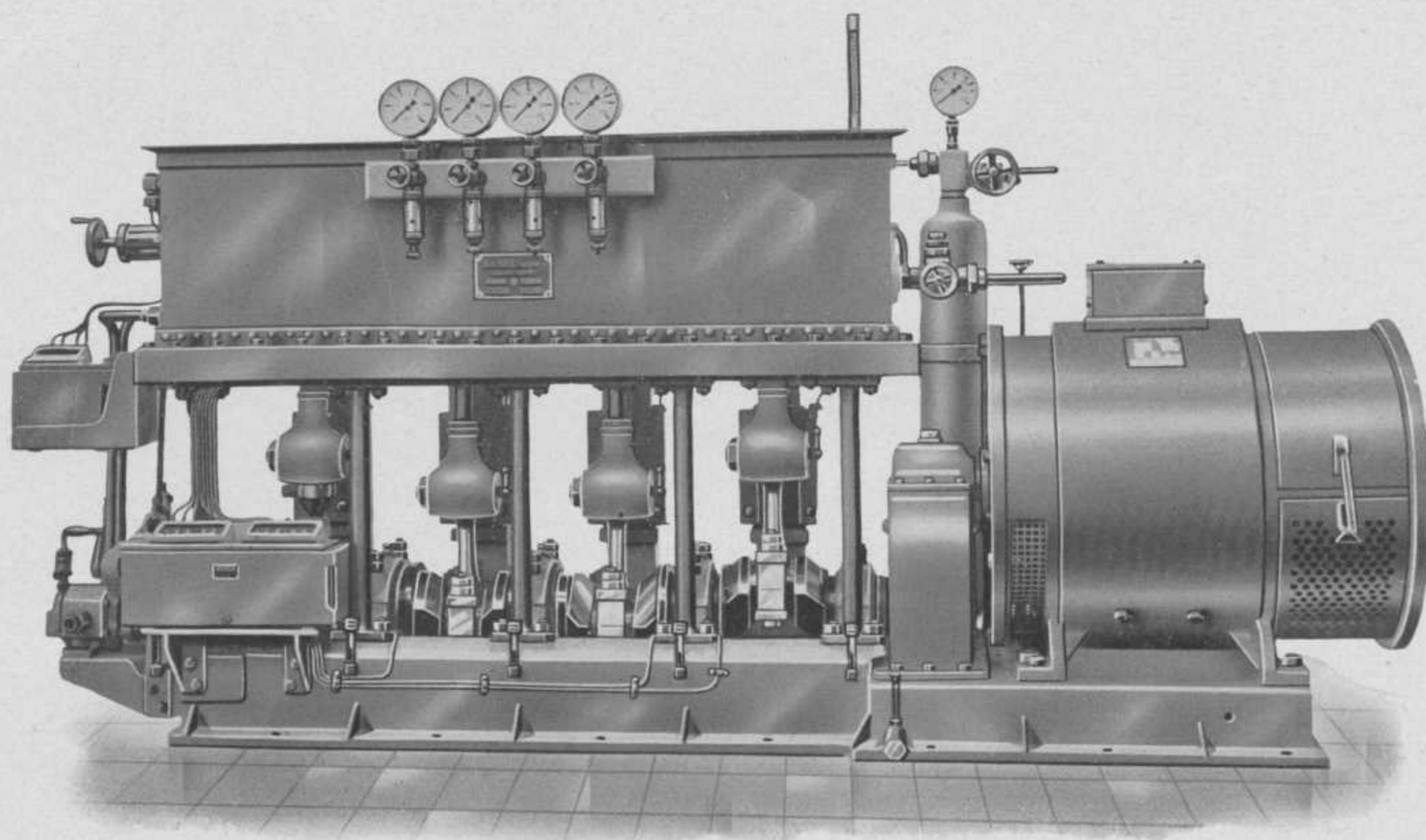
BESSENJENEVER

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP

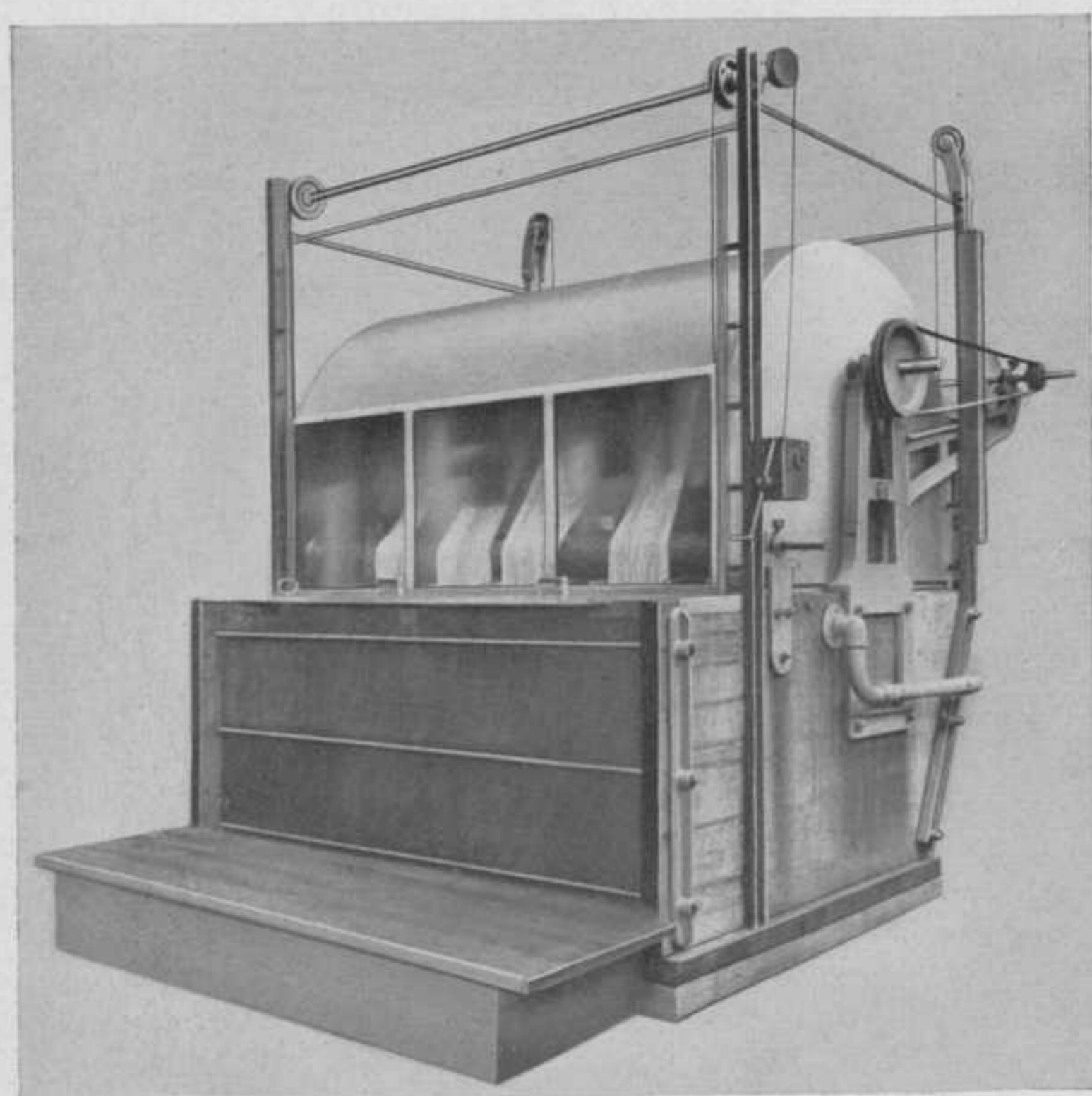
W. A. HOEK'S MACHINE- EN ZUURSTOFFFABRIEK

HOOFDKANTOOR EN MACHINEFABRIEK TE SCHIEDAM

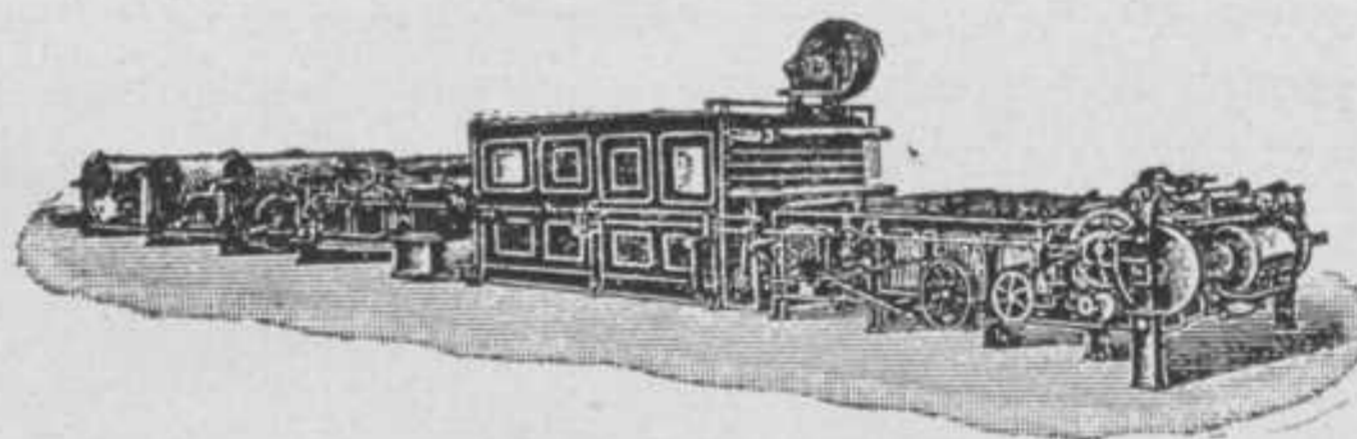
ZUURSTOFFFABRIEKEN TE SCHIEDAM — AMSTERDAM — UTRECHT — GRONINGEN
HENGELO — TANDJONG-PRIOK — SOERABAJA — BANDOENG

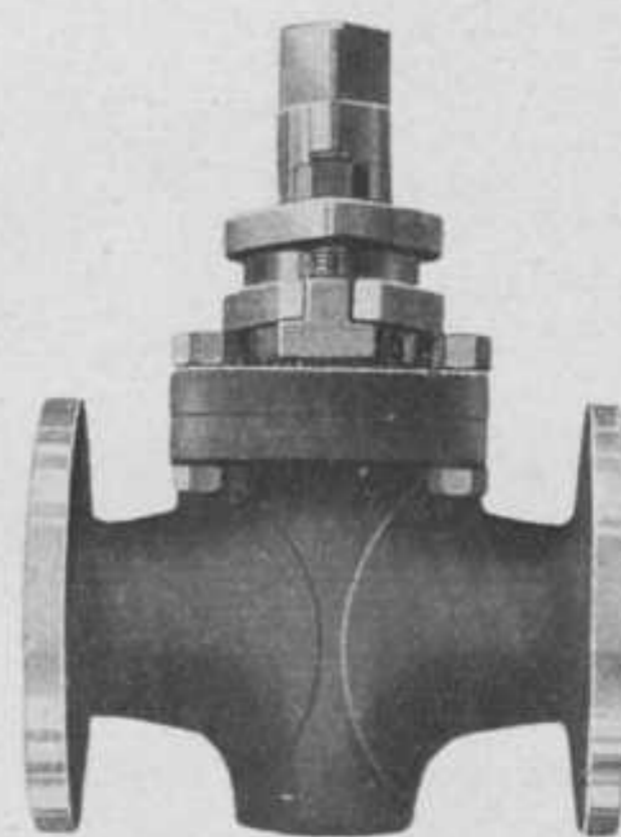
Viertredige luchtcompressor $\pm 110 \text{ M}^3/\text{uur}$. 225 atm., indirect gekoppeld met electomotor

HASPELKIIP MET ROESTVRIJSTALEN BEKLEEDING
EN AFNEEMBARE ROESTVRIJSTALEN BEKAPPING

STERKMACHINE

BRONZEN SPUIKRAAN

TEXTIELMACHINES OP ELK GEBIED

STOOMAPPENDAGES
VAN PRIMA ZWARE CONSTRUCTIE

SPECIAAL INGERICHT VOOR DE BEWERKING VAN
ROESTVRIJ STAAL IN ELKE GEWENSCHTE UITVOERING

TATTERSALL & HOLDSWORTH'S N.V. ENSCHEDE

N.V. BROUWERIJ d'ORANJEBOOM — ROTTERDAM

BADPLAATS NOORDWIJK

FOTO
K.L.M.

Grand Hotel **HUIS TER DUIN**

Het Hotel voor de ideale Zomervacantie
Pension v.a. f 6.50 p. dag - Weekend v.a. f 14.50

- Dagelijks:
- ORCHESTRE SPEZIALETTI
Thé-, Diner- & Avond-Concerten
 - OPENLUCHT-RESTAURANT „DE BRUG”
 - DANSVONDEN IN DE NIEUWE SPIEGELZAAL
Elken Woensdag, Zaterdag, Zondag
 - CHEZ TAMI
De gezellige American Bar

Eigen Zee- en
Zonnebad
ook Zondags
tot 5 uur n.m.

Vraagt prospectus & gratis toezending van de „Huis ter Duin Post”

ZIJN CASINO

Het centrum voor amusement

●
Dagelijks
ORCHESTRE ILIESCU
De fameuze Roemeen

●
CÉSAR'S BAR
In full Swing

●
DANSVONDEN
(Avondtoilet verplicht)
Elken Zaterdag en Donderdag

●
VRIJDAG 8 JULI
PREMIÈRE van de
NELSON REVUE
Diner Dansant
Internationaal Cabaret

●
ZATERDAG 9 JULI
GRANDE SOIRÉE DE GALA

Groote Feestavond ter eere van de Deelnemers aan
de Internationale Lawn Tennis Kampioenschappen.
(Avondtoilet verplicht)

●
DE NELSON REVUE TREEDT ELKEN DINSDAG
EN VRIJDAG IN HET CASINO NOORDWIJK
OP GEDURENDE JULI EN AUGUSTUS.

